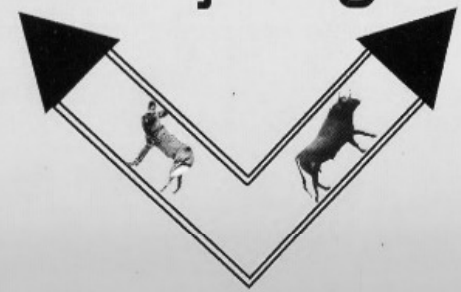


ကြိုက်ရာရွေး

လမ်းနှစ်သွယ်



(သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း



ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ဝင်းနိုင်
ချိုချိုမြင့်စာပေ
အကွက် - ၂၉၉
ဒေးဝန်းအရှေ့
မဟာအောင်မြေမြို့နယ်
မန္တလေးမြို့။

အတွင်း-အဖုံးပုံနှိပ်

ဦးမြင့်ထွန်း
မဂ္ဂဇာတ်ပုံနှိပ်တိုက်
၂၄၄/ဘီ၊ လမ်း ၄၀
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အုပ်ချုပ်ရေး

၁၀၀၀

တန်ဖိုး

၁၂၀၀-ကျပ်

အကြိမ်

ဒုတိယအကြိမ်

ထုတ်ဝေကာလ

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

ဖြန့်ချိရေး

အိမ်ပထမီစာပေ

ခြံအမှတ်-၈၀-ရေတာရှည်လမ်းဟောင်း၊
ကြားတောရရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၉၄၀၁၆၃၄၅၃၂

သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ

ရေး

ကြိုက်ရာရွေး

လမ်းနှစ်သွယ်

ခွေးလမ်းစဉ်နှင့် နွားလမ်းစဉ်

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ကျမ်းပလ္လင်	၁
၂။	ခွေးလမ်းစဉ်နှင့် နွားလမ်းစဉ်	၆
၃။	အသားစားနှင့် သားလွတ်စား ပထမခြားနားချက်	၁၁
၄။	အမှတ် (၂) ခြားနားချက်	၁၃
၅။	အမှတ် (၃) ခြားနားချက်	၁၆
၆။	အမှတ် (၄) ခြားနားချက်	၁၈
၇။	အမှတ် (၅) ခြားနားချက်	၂၁
၈။	အမှတ် (၆) ခြားနားချက်	၂၄
၉။	အမှတ် (၇) ခြားနားချက်	၃၁
၁၀။	အမှတ် (၈) ခြားနားချက်	၃၇
၁၁။	အမှတ် (၉) ခြားနားချက်	၃၉
၁၂။	လူသည် ဘယ်ဂိုဏ်းသားနည်း	၄၃
၁၃။	၁ အချက်	၅၃
၁၄။	၂ အချက်	၅၄
၁၅။	၃ အချက်	၆၁
၁၆။	၄ အချက်	၇၁
၁၇။	၅ အချက် (က)	၈၇
၁၈။	၅ အချက် (ခ)	၈၉

ကျမ်းပလ္လင်

ဤကပ္ပါလောက၌ မနဝင်နှင့် လမ်းစဉ်ပြ ဆရာတို့သည် အမှာညီနောင် ဖြစ်ခဲ့ကြကုန်၏။ မနဝင် စလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လမ်းညွှန်ဆရာတို့သည်လည်း မိမိတို့၏လမ်းစဉ်တို့ကို အရေးတကြီး တီထွင်၍ လူထုသို့ တင်ပြခဲ့ကြကုန်၏။

အမှန်မှာ ထိုထိုလမ်းညွှန် ဆရာကြီးများ တီထွင်၍ တင်ပြသော လမ်းစဉ်ဖြင့်ပင် လူသားသည် ၎င်း၏မနဝင်ကို ပန္နက်ရိုက်ခဲ့ဟန် ရှိပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာရာဇဝင်နှင့် မနဝင်နှစ်ရပ်တွင် အကျုံးဝင်သော ခေတ်အသီးသီးတို့၌ တစ်ဦးနှစ်ဦးထက် မနည်းသော လမ်းညွှန်ဆရာတို့ကို တွေ့ရှိရခြင်းကား အလွန် ထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်နိုင်ချေ။

၎င်းတို့သည် မနည်းသော ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်နှင့် ဆင်ခြင်တွေးတောမှုတို့ကို အသုံးပြုကြကုန်၍ ကြီးမားသော လုံ့လ



ကျမ်းပလ္လင်

ဝီရိယတို့၏ အကူအညီဖြင့် ထူးသည်ထက် ထူးခြား၍၊ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းမွန်သော လမ်းစဉ်တို့ကို တီထွင် ရေးဆွဲကြကုန်ပြီးလျှင် ကပ္ပလူထုသို့ တင်ပြခဲ့ကြကုန်ပြီ။

၎င်းတို့သည် မိမိတို့ တီထွင်သော လမ်းစဉ်ကို လူကြိုက်မနည်းစေရန် (ဝါ) သူ့ထက်ငါ တိုးပွား၍ ထိုလမ်းပေါ်သို့တက်ရောက်ပြီး လျှောက်ကြစေရန် နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် လူသားကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခဲ့ကြကုန်၏။

သူတို့သည် လမ်းစဉ်ကို မြင်ရုံကြားရုံနှင့် လောကလူသား သွားရည်ယိုလာအောင် မိမိတို့၏လမ်းစဉ်ကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံခဲ့ကြကုန်၏။ အမွန်းတင်၍ တန်ဆာဆင်ခဲ့ကြကုန်၏။

ထိုမျှမက ထိုထိုလမ်းစဉ်များ၏ အဆုံးသို့ရောက်သူ လူသားတိုင်း ပျော်တရားရုံးနှင့် မော်မဆုံးဘဲ ပြီးတရွင်ရွင် အံ့ခွအောင် ခံစား စံစားရမည့် အကျိုးအာနိသင်ကိုလည်း ရဲ့ဝံ့စွာ ခန့်ညားထယ်ဝါသော စကားလုံးတို့ဖြင့် အာမခံ ပေးခဲ့ကြကုန်၏။

လူသည် အချောအမွတ်ဆုံး၊ အဖြောင့်အမတ်ဆုံးဖြစ်၍ မိမိအတွက် မျှော်လင့်ချက်အများဆုံး ရှိလိမ့်မည်ဟုထင်သော လမ်းစဉ်သို့ ခြေစုံပစ်ဝင်ကာ လျှောက်စပြုခဲ့လေပြီ။

သို့ဖြစ်ရာ လမ်းစဉ်တိုင်းမှာ လျှောက်သွားကြမည့်လူတွေ သောသောညံ ကြွက်ကြွက်ရိုက်လျက် ရှိချေပြီ။



ကျမ်းပလ္လင်

ဪ... ချမ်းသာသူခ မျှော်လင့်ရာက နွားငတ်ရေကျ လူ့သဘာဝကား အဟောတဝပင်တကား။

သို့သော် (အလွန်ကြီးတဲ့ သို့သော်) ထိုထိုလမ်းစဉ်တွေ ပေါ်သို့ တက်ရောက်ပြီး လျှောက်သွားကြမည့်လူတွေကို ကြည့်ကြပါဦး။

သူတို့သည် မည်သည့်လမ်းမဆို အဆုံးတိုင်ရောက်အောင် လျှောက်သွားနိုင်ကြမည့် လူတွေလား?

သူတို့သည် ဘယ်လို လူစားတွေနည်း?

အမှန်မှာ သူတို့သည် စုံကန်းနှင့် စုံကျိုးတို့ချည်းသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

မျက်စိနှစ်လုံး အလင်းမရသော ပါဒရက်စုံကျိုးတို့ အတွက် လမ်းချောလမ်းကောင်းနှင့် လမ်းကြမ်းလမ်းဆိုးတို့သည် ထူးမခြားနားပင် ဖြစ်ကြကုန်၏။

သူတို့သည် မည်ကဲ့သို့သော လမ်းမျိုးကိုမျှ ခရီးပေါက်အောင် လျှောက်သွားနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ လုံးလုံးမရှိသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အေး... လမ်းတွင် လမ်းပြဆရာတို့သည် လမ်းအမျိုးမျိုးကိုထွင်၍ လူကြိုက်များအောင် ၎င်းတို့ကို အမွန်းကား တင်ခဲ့ကြပါကုန်၏။

လမ်းအဆုံးသို့ရောက်လျှင် ခံစားရမည့် ချမ်းသာသုခကို လည်း လူသား တကယ်ရမရ ဖယ်ထားပြီး ခိုင်မာသော အာမခံချက်တို့ကို ရဲရဲတင်းတင်းပေးကာ ပေးခဲ့ကြကုန်၏။

သို့ပင်ဖြစ်စေကာ သူတို့သည် ထိုထိုလမ်းမကြီးများပေါ် သို့တက်ရောက်၍ လျှောက်သွားရာ၌ ပဓာနသော့ချက် ဖြစ်သော လူသား၏ မျက်စေ့၊ နား၊ နှာ၊ ကိုယ်၊ ဟဒယဟူသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ ပြုပြင်ရေးကိုမူကား မေ့လျော့၍ ထားခဲ့ကုန်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း လမ်းစဉ်တိုင်း၌ စုံကန်းနှင့် ပါဒရက်ကျိုးတို့ချည်းသာ အချည်းအနှီး အကျိုးမဲ့ ဖြတ်သိပ် တိုးဝှေ့နေကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရချေသည်။

မျက်စေ့အမြင် သန့်ရှင်းကြည်လင်၍ အထက်ဖော်ထုတ်ရာပါ ကိုယ်အင်္ဂါတို့တွင် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ချို့ယွင်းပျက်စီးခြင်း မရှိသောသူသည် (ဝါ) အားကောင်းမောင်းသန် လူသားသည် မည်ကဲ့သို့သော လမ်းမျိုး၌မဆို ခရီးတွင်အောင် လျှောက်သွားနိုင်လိမ့်မည်ကား မလွဲပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အသစ်အဟောင်း သောင်းပြောင်းများဖြင့် ထိုထိုသို့သော လမ်းစဉ်လမ်းမတို့ကို တမ်းတခင်မင် အာသာငင်လျက် တကယ်တမ်း၊ မဖယ်တမ်း၊ မဆုတ်တမ်း၊ အဟုတ်နှင့် လျှောက်သွားချင်သူ လူသားတို့ ၎င်း၏ပါဒရက်ကန်းနှင့် အကျိုး

ရောဂါ ကင်းပျောက်ရေးအတွက် (ဝါ) ၎င်း၏ မျက်စေ့၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ဟဒယ ဟူသော ပသာဒရုပ်ကြည်များ ခိုင်မာတောင့်တင်းရေး၊ ဖွံဖြိုးတိုးတက်ရေး၊ မွန်မြတ်သန့်စင်ရေးအတွက် ဤကြိုက်ရာရွေး စာတမ်းငယ်ကို ကြီးမြင့်သော စေတနာဖြင့် တင်ဆက်သတည်း။

အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ
တောင်တွင်းကြီးမြို့။

ကြိုက်ရာရွေး

လမ်းနှစ်သွယ်

ခွေးလမ်းစဉ်နှင့် နွားလမ်းစဉ်

ခွေးနှင့်နွား ဟူသော တိရစ္ဆာန်တို့ကား အများဆုံး တွေ့မြင်ရသော သတ္တဝါများဖြစ်ကြ၍ တိုင်းပြည် နိုင်ငံတိုင်း၌လည်း ၎င်းတို့ကို တွေ့ရှိလေသည်။

ခွေးနှင့်နွား မရှိသော မြို့ပြ ကျေးရွာကား အလွန် ရှားပေလိမ့်မည်။

၎င်းတို့တွင် ခွေးသတ္တဝါသည် သားစားတိရစ္ဆာန်တို့၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကိုယ်စားလည်ဖြစ်၍ နွားမူကား သားလွတ်စားသတ္တဝါအပေါင်း၏ အနိမ့်ဆုံး ကိုယ်စားပြု ရပ်ကောင်ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် လူသားနှင့်လည်း အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်၍ အနီးကပ်ဆုံးလည်း တည်ရှိနေကြကုန်၏။

လူသည် ခွေးတိရစ္ဆာန်ကို အလှအပ အချစ်တော်သဘော သက်သက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ဘေးဆီးရန်ကာ ဒရဝမ်အရာ စေတနာထား၍လည်းကောင်း (သို့မဟုတ်) အမဲလိုက်ရန်

ကြိုက်ရာရွေး လမ်းနှစ်သွယ်



အတွက်သော်လည်းကောင်း မိမိအိမ်၌ ကျွေးမွေးပြုစု၍ ထားတတ်၏။

ခေတ်ပေါ်စက်ယာဉ်နှင့် စက်ကရိယာ တန်ဆာပလာများ မထွန်းကားသေးသော တိုင်းပြည်နိုင်ငံတို့၌ ထိုထိုများစွာသော အရေးကိစ္စ လူလုပ်ငန်းဆောင်တာ ဟူသမျှတို့၌ လူသည် နွားကို အားပြုလျက်နေဆဲပင် ဖြစ်၏။

ခွေး၊ ကြောင်၊ ခြင်္သေ့၊ ကျားသစ်တို့သည် အထင်ရှားဆုံးသော အသားစား တိရစ္ဆာန်များဖြစ်ကြကုန်၏။

၎င်းတို့သည် နည်းများမဆို ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော လက္ခဏာကို ဆောင်ကြကုန်၏။

သင့်လျော်သော သားကောင်ကို သတ်ဖြတ်၍ ဆုတ်ဖဲ့ စားသောက်ရန် လက်နက်အပြည့်အစုံပါသော သတ္တဝါတို့ချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။

၎င်းတို့အားလုံး တနင်္လာသားတွေချည်းဖြစ်ဖြစ်၍ လူ၏ အိမ်၌ အမြောက်အမြား စီးပွားသဘောဖြင့် ကျွေးမွေးထား၍ လောက်အောင် ရိုင်းပြကြမ်းကြုတ်သော တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။

၎င်းတို့တွင် ခွေးနှင့်ကြောင်တို့သည် လူသားနှင့် အနီး

အကပ်ဆုံး နေခွင့်ကို ရရှိကြကုန်၏။ လူ၏လက်သပ် (ဝါ) အချစ်တော်လုပ်၍ မွေးစားခြင်းကိုပါ ခံကြရကုန်၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းတို့သည် လူနှင့်နီးစပ်လွန်းသဖြင့် ယဉ်ပါး နေကြစေကာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လက္ခဏာတို့ကား ထင်ရှားလျက်ပင် ရှိကြကုန်သေး၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးသော သားစားတိရစ္ဆာန်တို့ ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဖြင့် ခွေးကိုသာ အဓိကထား၍ ရေးသား ရပေလိမ့်မည်။

ထိုမှတစ်ပါး နွားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါမူ ကား မြင်း၊ ဆင်၊ မျောက် ဟူသော သားလွတ်စား သတ္တဝါကြီး များနှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေသော အချက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။

၎င်းတို့ကား နည်းများမဆို ယဉ်ကျေးလွယ်၍ လူအိမ်သုံး တိရစ္ဆာန်အဖြစ်သို့ များစွာ ခက်ခဲခြင်းမရှိဘဲ ရောက်နိုင်သော သတ္တဝါတို့သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

၎င်းတို့သည် ကိုယ်အင်္ဂါ တည်ဆောက်ပုံနှင့်တကွ အမူ အရာ လက္ခဏာတို့၌ ယေဘုယျအားဖြင့် တူကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ဤစာ၌ နွားကို ၎င်းသားလွတ်စား အားလုံး ၏ ကိုယ်စားလှယ်ဟု မှတ်ယူ၍ သုံးနှုန်းရေးသွားပေလိမ့်မည်။

ပထမ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေသော ခွေးနှင့်နွားတို့ အမူအရာ လက္ခဏာနှင့်တကွ အကျင့်စာရိတ္တ အလေ့အလာတို့ကို စိစစ်ဝေဖန်ရန် သင့်လေသည်။

၎င်းတို့အနက် အားလုံးအလေး ဤသတ္တဝါနှစ်မျိုးတို့၏ စားသောက်ပုံကို အထူးဂရုပြု၍ ကြည့်ရှုလေ့လာရန် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ လေ့လာမှသာလျှင် ၎င်းတို့၏ ကွဲပြားခြားနား သော စားသောက်မှုသည် ၎င်းတို့၏ အကျင့်စာရိတ္တ၌ အဘယ်မျှ လောက် အကျိုးသက်၍ မည်၍မည်မျှ ကွဲပြားစေသည်၏အဖြစ် ကို စနစ်ကျစွာ သိမြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဟူသော ရှေးစကားပုံနှင့်အညီ ပညာရှိ နာမံကိုခံယူသော လူသတ္တဝါသည် သတိလွတ်ကင်း ချို့တဲ့ခြင်းတစ်ခုကြောင့် မိမိ၏အတွင်းအပ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ် အပိုင်း အနေအထားမှာ သားစားမျိုး ခွေးသတ္တဝါနှင့် တူသလော?

သို့မဟုတ် သားလွတ်စား နွားနှင့်ပင် တူလေသလော? ဟူသောအချက်ကို လေးနက်စွာ တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်းကို မပြု လုပ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ဤသို့ မစဉ်းစားနိုင်မှု၏ အကြီးဆုံးသော အပြစ်ကား အခြားမဟုတ်၊ လူသည် မိမိ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ သွားရိုးသွားစဉ်

လမ်းမှ သွယ်ဖယ်ချော်သွား လမ်းမှားသို့ လိုက်နေခြင်းပင် ဖြစ် သတည်း။

မှန်စွာ၊ လူသည် အနည်းငယ်မျှ သတိပြု၍ ကြည့်ရှုနိုင် ခဲ့ပါလျှင် အသားစားနှင့် သားလွတ်စားတို့၏ ကွဲပြားခြားနားသော အခြင်းအရာကို သေချာပြည့်စုံ အကုန်သိရှိ နားလည်ပြီး ဖြစ်ခဲ့ ပေရာ၏။

သို့ရာတွင် နီးကပ်လွန်းသဖြင့် ကြည့်လိုသလိုစိတ်ပင် မပေါ်ခဲ့ချေတကား။

သို့ဖြစ်ရကား လူသားသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိပင် အသား စားမျိုးလေလော (၀၁)?

သားလွတ်စားမျိုးလေလော? ဟူ၍ တွေးတော စဉ်းစား ပိုင်းခြားဝေခွဲ၍မရနိုင်၊ မသိနိုင်သော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက် နေခဲ့ချေပြီ။

ဪ... ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလေစွာ တကား။



အသားစားနှင့်

သားလွတ်စားတို့၏ခြားနားချက်

အမှတ် (၁) ပထမ ခြားနားချက်

ခွေးနှင့်ခွား (၀၁) အသားစားနှင့် သားလွတ်စား သတ္တဝါ တို့၏ အထင်ရှားပေါ်လွင်ဆုံးဖြစ်သော (၀၁) အလွယ်ကူဆုံး တွေ့မြင်သိရှိနိုင်သော ပထမ ခြားနားချက်ကား ရေသောက်ပုံပင် ဖြစ်၏။

ပထမ၌ အသားစားတို့၏ ကိုယ်စားလှယ် ခွေးသတ္တဝါ၏ ရေသောက်ပုံကို ကြည့်လော့။

သူသည် ရေကို အသံမြည်အောင် လျှာနှင့်လျက်၍ သောက်တတ်၏။

ကြောင်၊ ကျား စသော အသားစား သတ္တဝါတို့လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် ရေသောက်လေ့ ရှိကြကုန်၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်း?

၎င်း၏ပါးစပ်သည် အလွန် ပြလွန်းသည့်အပြင် ၎င်း၏ သွားအနေအထားလည်း အလွန် ကျလှရာ ရေကို စုတ်ယူနိုင် လောက်သော လေအားကို မစုတ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် သားလွတ်စား နွားကိုကြည့်ပါဦး။

ထိုအခါ မတူကွဲပြား အလွန် ခြားနားသော ရေသောက်ပုံ ကို တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။

သူသည် သူ၏အဆွေခွေးကဲ့သို့ ရေကိုလျက်၍ မသောက် တတ်ချေ။ ရေထဲသို့ ပါးစပ်မြုပ်၍ စုတ်ယူသောက်တတ်သော အလေ့ရှိ၏။

သူမ မပြလွန်း မကျယ်လွန်းသော ပါးစပ်ဖောင်းပွသော အာခေါင်အာရင်းနှင့် ညီညာစေ့ကပ်သော သွားတို့သည် ရေကို စုတ်၍ သောက်ရာ၌ ကြီးစွာသော အကူအညီကို ပေးကြသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အို... လူသား။

အသင်၏ ရေသောက်ပုံကို ကြည့်လော့။

အသင်သည် ရေကိုစုတ်၍ သောက်သလော (သို့မဟုတ်) လျက်၍ပင် သောက်သလော? စဉ်းစားလိုက်စမ်းပါ။

အမှတ် (၂) ဒုတိယ ခြားနားချက်

‘သတိမမူ ဂုမမြင်၊ သတိမူတော့ မြူကိုမြင်’ဟူသော ပေါရာဏ စကားပုံကား မှန်လှ၏။

အသင်သည် အသင်၏အိမ်၌ ကျွေးမွေးသုတ်သင်ထားခဲ့ ၍ သင့်အနီးမှာ ပွတ်ကာသပ်ကာ၊ လျက်ကာနမ်းကာ နေရရှာ သော တစ်ရံတစ်ခါ သင်နှင့်အတူပင် အိပ်ရှာသော သင့်အချစ် တော် ခွေးကလေးကို သတိမူပြီး ဘယ်နှစ်ကြိမ်များ ကြည့်ရှုခဲ့ ဖူးပါသနည်း?

လူသည် အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေတတ်ထိုင်တတ် သွားလာ စားသောက်တတ်သော ဓလေ့ဆိုးကို မျိုးထားမှာကဲ့သို့ သိမ်းဆည်း နေသေးခြင်းကား အလွန် ဆိုးဝါးလှချေ၏။

အကယ်တစေ မူသော သတိဖြင့် သေချာစွာ မကြည့်မရှု ရသေးပါမူ ဤစာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ကြည့်ရှုဖြစ်အောင် သတိ မူလိုက်စမ်းပါ။

သင်၏ခွေးသည် ဘယ်လောက် မောအောင်ပန်းအောင် ပြေးလွှား ခုန်ပေါက်ရစေကာ (ဝါ) နွေအခါ သမယ၌ အဘယ်မျှ လောက် ပူ၍ အိုက်၍နေစေကာမူ ဘယ်သောအခါမှ ခွေးမထွက် ချေ။

အသားစား တိရစ္ဆာန်များမှာ ချွေးထွက်ရိုးထုံးစံ မရှိချေ။
အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အသားစား သတ္တဝါ၏သွေးများသည် ၎င်းသတ္တဝါ၏
ကိုယ်တွင်း၌ သဘာဝအားဖြင့် ရှိပြီးဖြစ်သော၊ ထိုပြင် ၎င်းကိုယ်
တိုင် စားမျိုလိုက်တဲ့ အမဲသားငါး၌ ပါဝင်လေ့ရှိသော (ယူရစ်စ်
အက်ဆစ်)နှင့် အခြား အဆိပ်အတောက်များကို ချေမှုန်းခြင်း၊
သယ်ယူခြင်းကို ပြုလုပ်ရသည့်အပြင် တစ်ဖန် ထိုသတ္တဝါ၏
ရူပကာယမှ ချွေးအဖြစ်ဖြင့်လည်း ထွက်ရဦးမည်ဆိုလျှင် ထို
သတ္တဝါ၏အသက်ကိုပင် ဘေးပြုတတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

သတ္တဝါတို့၏ ခန္ဓာအတွင်းရှိ ရုပ်ပစ္စည်းတို့သည် ၎င်းတို့
အားနှင့် တန်ရုံထက်ပို၍ အလုပ်လုပ်ရိုး မရှိကြကုန်။

အကယ်၍ အလုပ်ပိုပေး၍ လုပ်ခဲ့ရလျှင် ခန္ဓာပိုင်ရှင်၏
အသက်တိုင် ထိပါးနိုင်လေသည်။

ဤအချက်ကို လေးနက်စွာ သတိပြုရာ၏။

သို့ဖြစ်ရာ အသားစား သတ္တဝါ၏ ရူပကာယာရှိ ချွေး
ထွက်ပြွန်များသည် သဘာဝ၏ အမိန့်အတိုင်း ခြောက်ကပ်ပိတ်ဆို့
လျက် နေကြရလေသည်။

သဘာဝဓမ္မသည် သားစား သတ္တဝါတို့အား ချွေးထွက်
ခွင့် မပေးဟု ဆိုလို၏။

သို့ရာတွင် သားလွတ်စား နွားကိုကြည့်ပါဦး၊ လှည်း
ယာဉ်ကလေးနှင့် နွားကို အပြေးခိုင်းဖူးသူတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး
ရွံ့နေအောင် ချွေးထွက်နေသော နွားကို မြင်ဖူးကြပေလိမ့်မည်။

အို... လူသား-

အသင်မူကား အနည်းငယ် မောပန်းအောင် လမ်းလျှောက်
ရုံ၊ အလုပ်လုပ်ရုံ။ ပူအိုက်ရုံနှင့် သင့်နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်ပစ်
ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ချွေးမထွက်ဘဲ ရက်အတန်ကြာနေရပါက နေမကောင်း
ဘူးဟုဆိုကာ အသင်သည် ကွမ်းရွက်ရေပူနှင့် ချွေးထုတ်ဆေးကို
မှီဝဲရသည် မဟုတ်တုံလော။

အချင်းခပ်သိမ်း သင့်ကိုယ်မှာတော့ ချွေးတွေ သန်တွေ
စိုလို့ရွံ့လိုပါကလား။ သို့ရာတွင် အသင့် အချစ်တော် ခွေးကလေး
မှာတော့ ချွေးခြောက်လှချေတကား၊ အဘယ်ကြောင့်ကြောင့်
နည်း၊ သတိမူလိုက်စမ်းပါ။

အမှတ် (၃) တတိယ ခြားနားချက်

အသားစားမျိုး ခွေး စသော သတ္တဝါများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုခဲ့သော် အခြား အခြားသော တိရစ္ဆာန်တို့ကို သတ်ဖြတ်နိုင် ရန်လည်းကောင်း၊ အသေကောင်၏ အသားများကို ကိုက်ဆွဲဆုတ် ဖြတ် စားသောက်နိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ လုံလောက်သော လက် နက်များ ပါရှိသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ထက်မြက်သော ခြေသည်း လက်သည်းနှင့် ချွတ်ထက် သော အစွယ်၊ သန်မာသော မေးရိုးတို့သည် အခြားသတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်ရန်အတွက် လက်နက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြကုန်၏။

၎င်းတို့၏ လက်နက်များသည် ကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်ရန် မျှမကဘဲ သေပြီး သတ္တဝါကို ကိုက်ဖြဲဆုတ်ဖြတ် စားသောက် ရန်အတွက်ပါ အသုံးဝင်ကြကုန်၏။

သို့ရာတွင် နွားနှင့်တကွသော သားလွတ်စားတို့မှာကား ထိုကဲ့သို့သော လက်နက်များ မရှိကြကုန်။

နွားနှင့်ဆင်မှာရှိသော ဦးချိုနှင့်အစွယ်တို့ကား ၎င်းတို့ရဲ့ လက်နက်ဟုပင် ဆိုရစေကာ အလွန်ကြီး အသုံးကျသော လက် နက်တို့ကား မဟုတ်ကြကုန်။

သူတို့သည် ၎င်းတို့ဖြင့် ဝေး၍လည်းကောင်း၊ ထိုး၍

လည်းကောင်း၊ အခြားသတ္တဝါကိုသတ်မည်ဆိုလျှင် သတ်ဖြတ် စွမ်းနိုင်ကြပါကုန်၏။

သို့ရာတွင် ထိုသတ္တဝါ အသေကောင်၏အသားကို ဆုတ်ဖြဲဆွဲထုတ်ရန် အရေး၌မူကား ၎င်းလက်နက်များဖြင့် ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ကြကုန်။

အမှန်မှာ အသေကောင်၏ အသားကိုက်ဆွဲ စားသောက် ရန် မည်သည့် လက်နက်မျှ သားလွတ်စားတို့မှာ မပါမရှိကြကုန်။

အို... လူသား-

အသင့်ကိုယ်မှာ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ဘာလက်နက် များ ပါလာခဲ့သနည်း၊ ဗဟိဒ္ဓ လက်နက်အကူအညီ မရခဲ့လျှင် အသင့်ကိုယ်တိုင်လည်း သတ်ဖြတ်မှဆိုလျှင် အသင့်လူသား ဝက်သားနှင့် နွားသားကို စားရဖို့ အခက်မကြုံပေဘူးလော။

အသင်၏ မွေးရာပါ လက်နက်နှင့် ဝက်တစ်ကောင်ကို ပြောင်မြောက်အောင် သတ်စမ်းပါ။

ထိုအခါ အသင့်မှာပါသော ခြေလက်တို့ကား ဘယ် အတွက်ဆိုတာကို သေချာစွာ ရိပ်မိပေလိမ့်သတည်း။

အမှတ် (၄) စတုတ္ထခြားနားချက်

သက်ရှိ သဝိညာဏက သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ကာယကား
မီးရထား (သို့မဟုတ်) မော်တော်ကား စက်ခေါင်းနှင့်တူ၏။

စက်ခေါင်းအတွင်း၌ အသေးငယ်ဆုံးသော အစိတ်အပိုင်း
အစအနုကလေးပင် အပိုမဟုတ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ သက်ရှိသတ္တဝါ
၏ ကိုယ်ကာယ၌လည်း အပိုပစ္စည်းတစ်ခုတစ်လေမျှ မပါရှိချေ။

အသေးငယ်ဆုံးမှ အကြီးဆုံးအထိဖြစ်သော အစိတ်အပိုင်း
တို့သည် သူ့ကိစ္စနှင့်သူချည်းသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ပိုင်ရှင် သတ္တဝါက မသိခြင်းမှာ သတိမမူ ဂရုမဖြုခြင်း
ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့ခြင်းကြောင့်သော်လည်း
ကောင်း ဖြစ်ပေရာ၏။

အသားစား သတ္တဝါတို့မှတစ်ပါး အခြားသော သား
လွတ်စားတို့၏ ပါးစပ်အတွင်း၌ အမြဲတစေ စိုစွတ်လျက်နေသော
သွားရည်သည် အလဟဿ အပိုပစ္စည်း မဟုတ်ခဲ့ချေ။

၎င်း၏ကိစ္စကား ကြီးမား၍ ပိုင်ရှင်မှာ အကျိုးများလှ
ချေ၏။

၎င်းသည် မျိုချရာ၌ သက်သာလွယ်ကူစေရုံမျှမကမူ၍

မျိုချပြီး အစာကို ချက်ရာ၌လည်း ကြီးစွာသော အကူအညီကို
ပေးလေသည်။

သို့ရာတွင် ခွေး စသော အသားစားတို့၏ သွားရည်အိမ်
တို့ကား သေးငယ်ခြောက်ကပ်လျက်ရှိရာ ကိုက်ဝါးစားသောက်ရာ
၌လည်း သွားရည်များစွာ မလိုချေ။

၎င်းသည် အစာကို ကောင်းစွာ ကြေညက်အောင်
ဝါးလှေမရှိ၊ ဤသို့ မဝါးရခြင်းကြောင့် ထိုအာဟာရကို သွားရည်
ဖြင့် လူးရန်၊ လိမ်းရန်လည်း မလိုချေ။

တိုတိုဆိုရလျှင် အသားဆိုင် အသားတစ်ကို အတင်း
ကိုက်ဆွဲ၍ အတင်းဟပ်၍ သွားရည်ဖြင့် လူးလိုမ့်မနေဘဲ
ကမန်းကတမ်း မျိုချခြင်းသည် အသားစား တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဓလေ့
ပင်ဖြစ်၏။

တစ်ဖန် နွား၏စားသောက်ပုံကို သတိပြုလိုက်စမ်းပါ
လေ။

သူသည် နေ့ခင်းနေ့လယ်အချိန်တွင် ရသမျှသော အာဟာ
ရကို အကုန်သိမ်းကျုံး၍ မျိုချထားလေ့ရှိ၏။

ယင်းသို့ မျိုးချစဉ်အခါ၌ ၎င်းအာဟာရကို သွားရည်ဖြင့်
ကောင်းစွာ ဒလိမ့်မထိုးလိုက်ရသေးချေ။

ထို့နောက် အေးလူသော ညဉ့်အချိန်သို့ရောက်သောအခါ

နေလယ်က မျိုးချပြီးဖြစ်သော အစာများကို တစ်ဖန် ပြန်၍ ထုတ်
ပြီးလျှင် ကျကျနန ကြေညက်အောင် ဝါး၍လည်းကောင်း၊ ပတ်
ပတ်နပ်နပ် သွားရည်ဖြင့် လူး၍နယ်၍လည်းကောင်း ပြန်လည်
မျိုးချတတ်၏။

ဆိုလိုရင်းကား အသားစားသတ္တဝါ၏ ခံတွင်းမှာ သွား
ရည်အနည်းငယ်မျှသာရှိ၍ သားလွတ်စား တိရစ္ဆာန်တို့၏ ပါးစပ်
တွင်ကား ၎င်းအရည်အများကြီး ရှိသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

အို...လူသား-

အသင့်ခံတွင်း၌ အမြဲ သွားရည်ရှိ၍ နိစ္စထာဝရ စိုနေ
သည် မဟုတ်လော။

သေးငယ်သောကိစ္စဟု မှတ်ယူ၍ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့
မနေပါနှင့်၊ လျှာနှင့်တကွသော သင်၏ ခံတွင်းတစ်ခုလုံး ခြောက်
ကပ်နေလျှင် ဆေးဆရာဝန်ကို ခေါ်ရတော့မည် အမှန်ဖြစ်၏။

ထိုမှတစ်ပါး သွားရည်ကို အချည်းနှီး စွန့်ပစ်သူ (ဝါ)
ခဏခဏ တပျစ်ပျစ်နှင့် တံတွေးထွေးရသူလည်း မကြာမီ ဆေးရုံ
တက်ရမည့်သူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သွားရည်ကို အထင်မသေးဘဲ ၎င်း၏ဂုဏ်
ကိစ္စကို နစ်နစ်နောနော တွေးတောလေလေ ၎င်း၏တန်ခိုးနှင့်
အကျိုးများကို တွေ့ရလေလေ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စဉ်းစားလော့။

အမှတ် (၅) ပဉ္စမ ခြားနားချက်

အသားစားနှင့် သားလွတ်စားတို့၏ ပဉ္စမ ခြားနားချက်
ကား အပေါ်ရံမှ သာမန်ကာလျှကာ ကြည့်ရုံနှင့် များစွာ မထင်
ရှားနိုင်တော့ပြီဖြစ်ရာ အနည်းငယ် လှန်လှော့ပြီး အတွင်းခပ်ကျကျ
ကြည့်ရှုရန် လိုလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် -

အို... လူသား -

အသင့်အိမ်မှာ မွေးထားသော ခွေးနှင့် နွားတို့၏ပါးစပ်
ကိုဖြုတ်၍ ၎င်းတို့၏သွားကို သေချာစေ၍ ကြည့်ရှုလိုက်စမ်းပါလော။

ခွေး စသော အသားစား တိရစ္ဆာန်တို့မှာ ရှည်လျား၍
ချွန်ထက်သော မညီမညာသော ကျသော သွားများရှိကြကုန်၏။

ထိုမျှမက အသားစိမ်းကို ကိုက်ဆွဲဆုတ်ဖြတ်ရန်အတွက်
ထက်မြက်ရှည်လျားသော အစွယ်ခေါ် သွားကြီးလေးချောင်းလည်း
ရှိကြကုန်သေး၏။

ထို့နောက် တစ်ဖန် နွားနှင့် သားလွတ်စား သတ္တဝါတို့၏
ပါးစပ်ကို ဖြုတ်ကြည့်ပါဦး။

ထိုအခါ အသင်လူသားကိုယ်တိုင် အံ့ဩငေးမောရ
လောက်အောင် ကွဲပြားခြားနားသော ၎င်းတို့၏ သွားအစီအစဉ်
အနေအထားတို့ကို တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။

သာဘဝဓမ္မကား ထာဝရ ဘုရားထက်ပိုမို၍ လက်
မြောက်လှချေ၏တကား။

အို... လူသား-

အသင်၏ ပါးစပ်ကိုဟ၍ မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်စမ်း
ပါလော့။

အသင်၏သွားတို့သည် အဘယ်ပုံပေါက်လျက် နေကြ
ကုန်သနည်း။

အစီအစဉ် အနေအထားမှာကော အဘယ်သို့ ရှိကြကုန်
သနည်း။

အသင်သည် အသားစား သတ္တဝါတို့၏ သွားနှင့်များ
ဆင်တူရိုးများ ရှိလေသလော။

သို့မဟုတ် သားလွတ်စားတို့၏ သွားနှင့်တူ၍များ နေလေ
သလား။

အေး... တစ်ခုတော့ ရှိသေးရဲ့။

သင်၏သွား အထက်တန်းမှာ ခွေးစွယ်ဟုခေါ်ဆိုသမုတ်
ထားသော သွားနှစ်ချောင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုသွားနှစ်ချောင်းပင် ခွေးအစစ်မှာရှိသော ခွေး
စွယ်အစစ်ကဲ့သို့ အခြားသွားတို့ထက် သိသိသာသာကြီး ပို၍
မရှည်လျားလှချေ။

ထို့ကြောင့် ထိုသည့် သွားနှစ်ချောင်းပင် အသားကို
ကိုက်ဆွဲဆုတ်ဖြုတ်၍ ခွေးစစ်၏ ခွေးစွယ်ကဲ့သို့ အသုံးမဝင်လှ
ကြောင်းကို 'အမဲသား' 'ဟပ်ဘွိုင်' စားသောအခါ ပိုမို ထင်ရှား
စွာ သိမြင်ကြပေလိမ့်မည်။

ဤသွားကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နွား၊
မြင်း၊ ဆင်ကိုကျော်တက်ပြီးလျှင် သားလွတ်စားတို့၏ ထိပ်တန်း
သမား မျောက်ကို အထူး ဂရုပြုသင့်လေသည်။

လူမှာ သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းသော သွားများရှိသကဲ့သို့ပင်
၄င်းမှာလည်း ရှိလေသည်။ မေးရိုးပုံ၏သဏ္ဍာန်နှင့်တကွ သွား
ပေါက်ပုံ၊ သွားရည်ယိုပုံ အလုံးစုံသည် လူနှင့်မျောက်တို့မှာ တူရုံ
မျှမကမူ၍ တစ်ထပ်တည်းပင် ဖြစ်၍နေကြကုန်၏။

ထို့ပြင် ထူးခြားသော အချက်တစ်ခုမှာ လျှာခင်(ရှာခင်)
ခေါ်သော အစိတ်အပိုင်းကလေးပင် ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် လူနှင့်
မျောက်မှတစ်ပါး အခြား အားလုံးသော သတ္တဝါတို့၌ မရှိချေ။
၎င်းမျောက်ကား 'ဖလာဟာရီ' ခေါ် သစ်သီးစားမျိုးဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့်-

အို... လူသား-

သင်၏သွားများကို သင်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှုပြီးလျှင် သင်
ကိုယ်တိုင် မည်သည့်ဘက်၌ ပါဝင်နေသနည်းဟူသော ပြဿနာ

ကို အထူး စစ်ကြော၍ သဘောပေါက်အောင် ကြိုးစားပါလော့။
သင်၏သွားတို့သည် သင် ပါဝင်သော ဂိုဏ်းကို
တိကျစွာ ညွှန်ပြကြကုန်လတ္တံ့။

အမှတ် (၆) ဆဋ္ဌမ ခြားနားချက်

အမှတ်ခြောက်ဖြစ်သော ဆဋ္ဌမ ခြားနားချက်သို့ ရောက်
သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသားစားနှင့် သားလွတ်စားတို့၏
အတွင်းသားဖြစ်သော အူမ၊ အူသိမ်အစာသွင်း အစားထုတ် ပြွန်နှင့်
တကွ အစာအိမ်အနေအထား ပုံပန်းလက္ခဏာတို့ကို သေချာစွာ
ခွဲစိတ်၍ ကြည့်ရှုရန် လိုလားလေသည်။

ယင်းသို့ လိုသည်အားလျော်စွာ အခွဲအစိတ်၌ ကျွမ်းကျင်
သော ဆာဂျင်းခေါ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ၎င်း
သတ္တဝါနှစ်မျိုးလုံး၏ ဝမ်းပိုက်တို့ကိုခွဲစိတ်၍ ကြည့်ရှုလေ့လာ
သင့်၏။

ထိုအခါ ခွေးအပါအဝင်ဖြစ်သော အသားစားသတ္တဝါ
အားလုံးတို့၏ အစာသွင်း၊ အစာထုတ်ပြွန်ဟု ဆိုအပ်သော အူမ၏
မရှည်လျားလှသောအချက်ကို တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။

အသားစား-သတ္တဝါအားလုံး၏ အူမသည် တို၏။ ပိုမို

တိကျစွာဆိုရသော် ၎င်းအူသည် သက်ဆိုင်ရာ သားစားသတ္တဝါ၏
ခန္ဓာကိုယ်(လည်ကုတ်မှ စအိုအထိ)၏ သုံးဆသာ ရှည်လျား၏။

ထို့ပြင် အစာဟောင်း ထုတ်သောဘက်မှ အူမ၏အတွင်း
သားလည်း ကြမ်းတမ်းသော အဖုံးငယ်ကလေးများမှ ကင်းစင်၍
ချောမွေ့သော အပြင်ရှိ၏။

မျိုဝါး စားသောက်လိုက်သော အမဲသား၊ ငါး၊ ဖား၊
ပုဇွန်တို့သည် သဘာဝအားဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပုပ်လွယ် သိုးလွယ်
ကြကုန်၏။

ဤသို့ ပုပ်သိုးသော အခြေအနေသို့ ရောက်ပြီးသော
အစာဟောင်းများ အူမအတွင်း၌ ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ရပ်တန့်
တည်နေနိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်သွားနိုင်စေရန် စီမံထား
သော သဘာဝဓမ္မ၏ လက်ရာကား ဆန်းကြယ်လှချေသည်
တကား။

ထို့ပြင် သားလွတ်စား သတ္တဝါတို့၏အူကား ရှည်၍
သက်ဆိုင်ရာ သတ္တဝါတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်၏ တစ်ဆယ့်နှစ် (၁၂)
ဆ ပမာဏ ရှိလေသည်။

ထို့ပြင် အစာထုတ်ရာဘက်ရှိ အူမ၏အတွင်းသားမှာ
လည်း အဖုအထစ်နှင့် မပြေမပြစ် ရှိလေသည်။

ထို့သို့ ကြမ်းတမ်းသော အတွင်းသား၌ရှိခြင်းကြောင့်

လည်းကောင်း (၁၂) ဆမျှ ရှည်လျားသောကြောင့်လည်းကောင်း စားသောက်လိုက်သော အာဟာရသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးဥပဒ် မရှိစေဘဲ ထိုအူမအတွင်း၌ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ တည်နေနိုင် ၏။

ဤနေရာ၌ အူမကြီး၏ အရှည်အတို ပမာဏ ကွဲပြားမှု ကို အထူး ဂရုပြုသင့်လေသည်။

၎င်း၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် ပိုမိုထင်ရှား လေးနက်စေရန် အတိုအရှည် ပမာဏ ညီမျှသော သွပ်ပြွန်တန် နှစ်ခုနှင့် သွပ် စား ငရဲမီး၏ ဥပမာကို ဆောင်ရာ၏။

အလျားအရှည် သုံးပေနှင့် (၁၂) ပေရှိသော သွပ်ပြွန်နှစ်ခု ကို အနိမ့်အမြင့် ဒီဂရီ ညီမျှစွာ လှည့်၍ထားရာ၏။

ထို့နောက် အလေးကျပ်ချိန် တူမျှသော သွပ်စားငရဲမီးကို ထိုပြွန်နှစ်ခုအတွင်းသို့ တစ်ပြိုင်နက် သွန်းလောင်း ထည့်သွင်း လိုက်ရာ၏။

ထိုအခါ ၎င်းငရဲမီးသည် မည်သည့် ပြွန်အတွင်း၌ အချိန် ပိုမို ကြာရှည်စွာ စီးဆင်းနေရမည်နည်း။

တိုသောပြွန်အတွင်း၌ စီးဆင်းနေသော အချိန်ကား ပို၍ နည်းပါးချေမည်။

ထို့ကြောင့် နည်းငယ်တိုတောင်းလှသော အချိန်ဖြင့်

ငရဲမီး စီးဆင်းထွက်သွားရာဖြစ်သော ပြွန်တိုသည် ငရဲမီး၏လောင် ကျွမ်းခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် သိသိသာသာ ခံရမည် မဟုတ် ချေ။

သို့ရာတွင် ပြွန်ရှည်အတွင်း၌ကား ထိုသည့်သွပ်စား ငရဲ မီး၏စီးဆင်းသော အချိန်ကာလသည် ပိုမို ကြာရှည်ပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ကြာမြင့်စွာ ကိန်းအောင်း၍ စီးဆင်းနေလေလေ သွပ်ပြွန်ကို ပိုမို ထိခိုက်စွာ လောင်ကျွမ်းနိုင်လေလေ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် အူတိုသော သတ္တဝါ၏ အစာအာဟာရ ၌ အဆိပ်အတောက်ပါစေကာ အချိန်မကြာမြင့်မီ အပြင်သို့ ထုတ် နိုင် ထွက်နိုင်သောကြောင့် ၎င်းကို များစွာ မထိခိုက်နိုင်ချေ။

သို့ရာတွင် အူရှည်သော သတ္တဝါကား ထိုသို့ အဆိပ်ပါ သော အစာကို စားမိလျှင် များစွာ မသေးငယ်သော ဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံနိုင်လေသည်။

အသေကောင်တို့၏ အသား၌ ယူရစ်စ်အက်ဆစ်ခေါ် အဆိပ်ဓာတ်များစွာ ပါဝင်၏။

ထို့ပြင် သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ လည်း ဤအဆိပ်ဓာတ် ရှိမြဲပင် ဖြစ်ချေသည်။

သို့ရာတွင် သက်ရှိသတ္တဝါ၏ ကျောက်ကပ်ကား ဆီး၏ အညစ်အကြေးဟုခေါ်သော ထိုသည့် ပကတိ ယူရစ်စ်အက်ဆစ်ကိုမူ

နိုင်နင်းစွာ ချေမှုန်းဖျက်ဆီး၍ ပစ်နိုင်သော အစွမ်းအာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံလေသည်။

သို့သော် ယူရစ်ခံအက်ဆစ် မကင်းသော အမဲ၊ သားငါး ကို စားလိုက်သောအခါ ထိုအဆိပ်သည် ပကတိထက် သုံးဆမျှ ပိုမိုများပြားလေ၏။

စကားအဖြစ် စွမ်းနိုင်သည်ပင်ထားဦး၊ ၎င်းသည် အလုပ် ပိုလုပ်ရခြင်းကြောင့် ဒဏ်ပိလာပြီးလျှင် ကျောက်ကပ်ဆိုင်ရာ ရောဂါတစ်မျိုးပင် ဖြစ်တတ်သေး၏။

ဤသို့အအားဖြင့် ကျောက်ကပ်အလုပ် အလုပ်နိုင်ခြင်း (၀၁) အလုပ်ပိုထမ်းရွက်ရခြင်းတို့ကြောင့် လူသတ္တဝါ၏ ကိုယ် ကာယ၌ ယူရစ်ခံအက်ဆစ်ကြောင့်ဖြစ်သော အနာရောဂါ မြောက် မြားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်လေသည်။

ထိုအဆိပ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော အနာရောဂါ အများဆုံးတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ ယန္တရားစက်အားပျက်၍ ပကတိရှိပြီး အဆိပ်ဓာတ်များကို မဖျက်ဆီး မချေမှုန်းနိုင်ကြောင့် သာ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည် မဟုတ်ကုန်သေး။

စင်စစ်မှာ ထိုအဆိပ်ဓာတ်ကို အာဟာရနှင့်ရော၍ နေ့စဉ် နှင့်အမျှ ထပ်ခါထပ်ခါ မျိုဝါးစားသောက် နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

အသားတွင် ထိုအဆိပ်ဓာတ်များ မည်မျှ ပါနိုင်သနည်း။

ဒေါက်တာဟိဂ်မည်သော ဆရာဝန်ကြီးနှင့်တကွ အခြား ထင်ရှားသော ကမ္ဘာ့ဆေးပညာ ပါရမီကြီးတို့၏ စစ်ဆေးချက်အရ အမဲသားတစ်ပေါင်လျှင် ယူရစ်ခံအက်ဆစ် တစ်ဆယ့်လေး ၁၄ ဂရမ် ပါဝင်၏။

အမဲသဲ တစ်ပေါင်လျှင် တစ်ဆယ့်ကိုး (၁၉) ဂရမ် ပါဝင်၏။

အခြားသော အသားတို့၌လည်း အနည်းငယ်လျော့ခြင်း၊ ပိုခြင်းမှတစ်ပါး အလားတူပင် ထိုအဆိပ်ဓာတ်ပါဝင်လျက် ရှိမြဲ ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာဟိဂ် စီရင်သော ယူရစ်ခံအက်ဆစ်နှင့် ရောဂါအကြောင်းဟူသော ကျမ်းစာ၌ ယူရစ်ခံအက်ဆစ်ခေါ် အဆိပ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော ရောဂါပေါင်း အနာပေါင်းများ စွာတို့ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြထားလေသည်။

၎င်းတို့အနက်မှ အတွေ့အကြုံများသော ရောဂါအနာအချို့ ကို ကူးယူဖော်ပြရပေဦးမည်။

ဒုလ္လာအမျိုးမျိုး။

အကြောအဆစ်ရောင်သော အနာ၊

ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ၊ ဝက်ရူးနာ၊

စိတ္တအရူးရောဂါ၊ အမူးရောဂါ၊
 မြောတတ်မေ့တတ်သော ရောဂါ၊
 သွက်ချာပါဒရောဂါ၊
 ပန်းနာ၊
 အကြောအခြင်ကိုက်ခဲသော အနာ၊
 အစာအိမ်ပျက်ရောဂါ၊
 ဖျဉ်းနား၊
 ဆီးအောင့်၊
 ကျောက်တည်ရောဂါ၊
 ဆီးလွန်၊ ဆီးချိုရောဂါ၊
 သွေးစုနာ၊
 ယားနာ၊

အသမာ စသော အနာရောဂါများသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အသား၌ပါဝင်သော ယူရစ်ခါအက်ဆစ်ခေါ် အဆိပ်လွန်ကဲမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်တတ်ကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် လူနာသည် ထိုအဆိပ် ပါဝင်သော အစာအာဟာရကို စားသောက်မျှီချနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ၎င်းအနာ

ရောဂါတို့ကို စက်စင်အောင် ကုသရန် အလွန်မတန်ကြီး ခဲယဉ်းလှပေသည်။

လူသတ္တဝါ၏ ကျောက်ကပ်နှင့် အသဲတို့သည် အထက်၌ ညွှန်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်တွင်း၌ သဘာဝအားဖြင့် ဖြစ်ပွားလာသော ထိုအဆိပ်များကို တိုက်ဖျက် ချေမှုန်းရန် စွမ်းနိုင်ကြကုန်၏။ ရှင်းလင်းသုတ်သင်နိုင်ကြကုန်၏။

သို့ရာတွင် သုံးလေးဆယ့်မက ဆယ်ကိုးဆဖြစ်သော ထိုအဆိပ်ကိုမူကား မည်သို့မျှ ပြုလုပ်ရန် မစွမ်းနိုင်သဖြင့် လက်ဝိုက်ပြီး ကြည့်နေရပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ကျောက်ကပ်နှင့် အသဲတို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်သော အခါ သဝိညာဏက သတ္တဝါ၏ခန္ဓာကိုယ် ဖော်ပြရာပါ အနာရောဂါတစ်မျိုးမျိုး ကျရောက်တော့မည်ကား မလွဲစကန် အမှန်ပင်ဖြစ်ချေသည်။

အမှတ် (၇) သတ္တမ ခြားနားချက်

ထိုမှတစ်ပါး အသားစားနှင့် သားလွတ်စားတို့၏ အားခွန်ဗလ ခြားနားချက်ကို ကြည့်ကြဦးစို့။

ဤနေရာတွင် အားခွန်ဗလဟုဆိုရာ၌ ကိုယ်အား ဉာဏ်အား နှစ်ပါးလုံးကို မှတ်ယူရန်ဖြစ်သည်။

ဤခွန်အားဗလ နှစ်မျိုးတို့တွင် ကာယ၊ ဗလဟူသော ကိုယ်အားဆိုင်ရာ၌ အသားစား သတ္တဝါတို့သည် သားလွတ်စား တို့နှင့် ယှဉ်ဖို့၊ ပြိုင်ဖို့၊ ဆိုင်ဖို့နေနေသာသာ ခေါင်းထောင်၍ (၁) မော်၍ပင် မကြည့်ရကြလေကုန်။

သားလွတ်စားတို့နှင့်နှိုင်းစာမူ အသားစားတို့မှာ အားမရှိ ဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်လောက်ပေသည်။

ခွေးနှင့်နွားတို့၏ အားမှအစပြု၍ ကြည့်ရှုစမ်းပါလော့။ ၎င်းတို့၏ အားခွန်ဗလ ခြားနားလှချေ၏။

တစ်ဖန် ကမ္ဘာသုံး စက်ကိရိယာ အားလုံးတို့၏အားကို မည်သည့် သတ္တဝါဖြင့် စံချိန်ပြုကြကုန်သနည်း။

ဤ၌လည်း သားလွတ်စား မြင်း၏ အားကိုသာ နမူနာ ထားကြရကုန်၏။

ကျား (၁၀) ကောင် အားရှိသော မော်တော်ကားမှာ မကြားဖူးသော စကားသာ ဖြစ်ချေ၏။

ထို့နောက် ဘုရားရဟန္တာ စသော မွန်မြတ်သန့်ရှင်းသော ရူပကာယနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့၏ ကာယဗလကို ချိန် တွယ်ရာ၌မူကား ဆင်ပြောင်၏အားကို ပမာဏ ပြုကြကုန်၏။ ခြင်္သေ့၏အားကား စကားပင် မဝင်ချေ။

ထို့ပြင် ချင်ပင်စီခေါ် မျောက်ကြီးတစ်မျိုး ရှိသေးသည်။

၎င်းကို လူနှင့် အလွန်တူသောကြောင့် လူဝံဟုလည်း ခေါ်ကြလေ သည်။

၎င်းသည်လည်း ဖလာဟာရီခေါ် သစ်သီးစားအမျိုးပင် ဖြစ်၍ သားလွတ်စား စာရင်းဝင်ပင် ဖြစ်၏။

၎င်းသည် အံ့ဩချီးကျူးလောက်သော ကာယဗလနှင့် ပြည့်စုံသည့်အပြင် အပြေးအသွား၊ အခုန်အလွှားတို့မှာ သူမတူတန် ပေါ့ပါးလျင်မြန်ခြင်းလည်း ရှိလေသည်။

အသားစားတို့တွင် ဘုရင်ဟု ခေါ်ဆိုနေကြသော ခြင်္သေ့ ကြီးတစ်ကောင်ကို မွေးခါစ ခွေးကလေးလိုကဲ့သို့ ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ပိုက်ပြီးလျှင် ဖျစ်၍ညှစ်၍ သတ်ပစ်နိုင်သည်ကို ထောက်ထား လျက် ၎င်း၏အားကို ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။

သို့ရာတွင် အသားစား ဆရာတို့၏ ဆင်ခြေတစ်ခုကား ရှိပေသေး၏။

အသားစားနှင့် သားလွတ်စားတို့၏ ကာယဗလ ကွာခြား ချက်ကား မှန်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ဉာဏဗလ အသိဉာဏ်ကား ဆိုင်ရာ၌ကား ၎င်းတို့သည် ဗိန်မသာ လိမ်မသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သင်ပြပေးသူ လူဆရာ၏ အရည်အချင်း၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာခြင်းနှင့် သည်းခံမှု၊ ဇွဲရှိမှုအားလျော်စွာ အသားစားနှင့်

သားလွတ်စား နှစ်မျိုးလုံးပင် အပိုအလို အသီးသီးနှင့် လိမ္မာတတ် မြောက်ကြသည်ကို ဆက်ကပ်ပြပွဲ များစွာတို့က သက်သေခံလျက် ရှိကြကုန်၏။

ဤကား ဉာဏဗလအတွက် အောင့်သက်သက်နှင့် အစွမ်းကုန် ထုတ်လိုက်ရသော အသားစား လူ့ပညာရှင်၏ ဆင်ခြေဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဉာဏဗလ၏ အခြေခံ သဘောတရားကို သိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသည့် ဆင်ခြေလည်း နေရာခံခြည် တောက်သောအခါ ကွယ်ပျောက်သွားလေ့ရှိတဲ့ ဆီးနှင်းပေါက်မျိုး ပင် ဖြစ်ချိမ့်မည်။

မှန်လှ၏။ ထိုဉာဏ်ကား မည်သို့သော အရာနည်း? မည်သည့်ပစ္စည်း၌ အခြေတည်၍ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော သဘော တရားနည်း?

ဤအမေးတို့၏အဖြေသည် အထက်ပါ ဆင်ခြေကို လုံးဝ ချေမှုန်း၍ ပစါပေလိမ့်မည်။

အို... အသားစား လူ့ပညာရှင်-

အိသဉာဏ် ပညာဆိုသည်မှာ နာမ်တရားဖြစ်၍ အလင်း ရောင်နှင့် တူချေသည်။ ထိုအလင်း၏ ပြောင်းလက် ကြည်လင်မှု နှင့် အမှောင်စွက်ပြီး မညည်းနက်နေမှုတို့သည် ဆီကိုလည်း

ကောင်း၊ မီးစာကိုလည်းကောင်း၊ မီးအိမ်မှန်ကိုလည်းကောင်း အမှီသဟဲပြုကြမြဲ ဖြစ်ကြကုန်၏။

အကြင်မီးအိမ်၌ မီးစာကလဲ မကောင်း၊ ဆီကလဲနှောင်း ၍ မှန်ကလဲ ဟောင်းနေ၏။ ထိုမီးအိမ်သည် ဘယ်နံရောအခါမှ ကြည်လင်တောက်ပသော အလင်းရောင်ကို ပေးစွမ်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သက်ရှိသတ္တဝါ အားလုံး၌ရှိသော နာမ်သဘောတရား သည် မုချအားဖြင့် ၎င်း၏ရုပ်ဓမ္မကို အမှီပြုမြဲ ဖြစ်၏။

အိုးစည်သံသည် သားရေမကောင်းခဲ့လျှင် ၎င်းမှထွက် သော အသံလည်း သာယာလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဒီတော့ ကြည်လင်တောက်ပသော ဉာဏ်အားကို ပေး စွမ်းနိုင်သောအရာမှာ စင်ကြယ်ထွားကြိုင်းသော ရူပကာယသာ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရချေသည်။

ထို့ကြောင့် ကာယဗလဟူသော ရုပ်အားနှင့် ဉာဏဗလ ဟူသော နာမ်အားတို့သည် အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှီတွယ်လျက် ရှိကြကုန်၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကာယဗလဟူသော ရုပ်အားညံ့ဖျင်း သေးနုတ်သောသူသည် ပြောင်ဝင်းထိန်လက် အလွန်ထက်မြက်

သော နာမ်အားကို မထုတ်နိုင်ကြောင်းလည်း အဝတ္တသိဒ္ဓိနည်းဖြင့် ပြီးလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ရုပ်အားနည်း အသားစား သတ္တဝါ၏နာမ်အား သည် မွန်မြတ်စင်ကြယ်သော အဟာရဓရုပ်တို့ဖြင့် တည်ဆောက် ထားအပ်သဖြင့် သန်မာထွားကြိုင်းသော သားလွတ်စား သတ္တဝါ ၏နာမ်အားထက် ပိုမို ကောင်းမွန်သည်။

ထက်မြက်သည်ဟူသော အချက်ကား ယုံတမ်းစကားမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမှမဖြစ်နိုင်ချေ။

ဤသို့အားဖြင့် အသားစားတို့သည် ကာယဗလ ပြိုင်ပွဲ၌ သားလွတ်စားတို့ကို မရှုမလှ အရှုံးပေးလိုက်ရသဖြင့် ဉာဏဗလ ပြိုင်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်၍ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ဟူသော ဇွဲသတ္တိ ဖြင့် တစ်ချိတစ်ပွဲ ခွဲကြဦးမည်ဟု တာစုနေစဉ်ပင် သားလွတ်စား မျောက်ကို မြင်ကြရာ အားလုံးပင် ဦးညွတ်၍ ဆလမ်းပေးကြရ ပြန်လေသတည်း။

အို... လူသား-

ပကတိ သဘာဝအတိုင်း သားလွတ်စားဖြစ်သော အသင် လူသား၏ ခွန်အားဗလ နှစ်မျိုးစလုံးကို ချင့်ချိန်၍ကြည့်လော့။

အာပရိကတိုက်ဖွား လူဝံ့ကဲ့သို့ပင် ကာယဗလ ကြီးမား သန်စွမ်းပေလိမ့်မည်။ ဉာဏဗလအရာတွင်မူကား ဘုရားအဆင့်

တိုင်ရောက်အောင် တက်နိုင်သော အစွမ်းရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ ကြောင့်-

အို... လူသား-

အသင်၏ မူလဖြစ်သော သားလွတ်စားဘဝသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိရန် လုံးပမ်းလော့။

သို့မှသာလျှင် အသင် လိုလားတောင့်တသည့်အတိုင်း ကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အား၊ စွမ်းပကားတို့ ဖွံ့ထွား၍ လာကြပေလိမ့် မည်။

အမှတ် (၈) အဋ္ဌမ ခြားနားချက်

ဤရစ်ခုမြောက်သော ခြားနားချက်မှာ အသားစားနှင့် သားလွတ်စားတို့၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုနှင့်သက် ဆိုင်လေသည်။

၎င်းကား အခြားမဟုတ်။ မျက်လုံးပင် ဖြစ်၏။

၎င်းသည် သတ္တဝါတိုင်း၌ အမွန်မြတ်ဆုံး အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

အသားစားမျိုးဖြစ်သော ခွေး၊ ကြောင်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့ ဟူသော သတ္တဝါတို့သည် အကန်းအသွင်ဖြင့် မွေးဖွားကြကုန်၏။

မွေးဖွားပြီးနောက် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် ကျော်ကျော်ကြာ ရှိမှသာ ၎င်း၏မျက်လုံးများ ပွင့်ကြကုန်၏။

သက်ရှိလောကအတွင်းသို့ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာလျှင် လာခြင်း ၎င်းတို့သည် အလင်းရောင်ကို မရရှိကြကုန်ဟု ဆိုလို ၏။

သို့ရာတွင် နွားစသော သားလွတ်စား သတ္တဝါတို့မူကား အမိဝမ်းတွင်းမှ ဆင်းသက်၍ ဗဟိဒ္ဓ-ကမ္ဘာလောကသို့ ရောက် လျှင်ရောက်ခြင်း မျက်စေ့နှစ်ကွင်း အလင်းရမြဲ ဖြစ်ကြကုန်၏။

မျက်စေ့နှစ်လုံးပွင့်၍ အမြင်ဓာတ်ကို ရမြဲဖြစ်ကြကုန်၏။ သားစားခွေးငယ်သည် အမိဝမ်းတွင်းမှ သက်ဆင်းလာပြီးနောက် မျက်စေ့နှစ်လုံး ပိတ်ဖူးနေရုံမျှမက အခြားသော ကိုယ်လက်အင်္ဂါ တို့လည်း အလွန် အားနွဲ့နေသဖြင့် လှုပ်ရှားရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မပြုနိုင်ကြချေ။

သို့ရာတွင် နွားကလေးမူကား မွေးလျှင် မွေးခြင်းပင် မျက်စေ့လည်း ပွင့်၍ ဟိုဟိုဒီလည်း ခြေဖြင့် သွားလာနိုင်၏။

အို... လူသား-

အသင် မွေးဖွားစဉ်က အကန်းကလေး မွေးဖွား၍ လာခဲ့ သလော။

အသင်၏ မွေးမိခင်ကိုဖြစ်စေ၊ လက်သယ်ကိုဖြစ်စေ မေးမြန်း၍ ကြည့်ပါလော့။

ဆိုလိုရင်းမှာ အသင်လူသားသည် ရွေးကလေးကဲ့သို့ မျက်လုံးပွင့်ရန် ရက်ကို စောင့်ရသေးသလော။

(သို့မဟုတ်) အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နွား ကလေးများကဲ့သို့ မျက်လုံးပွင့်ပြီး ဖြစ်လေသလောဟု ပြန်လည် စစ်ဆေးတွေးတောရန် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ အသင်လူသား ပါဝင်သော အဖွဲ့ကို တည့်တည့် ကြီး ရိပ်မိပေလိမ့်မည်။

အမှတ် (၉) နှဝမ ခြားနားချက်

အသားစား သတ္တဝါတို့မှာ အထက်၌ ဆိုခဲ့ပြီးအတိုင်း တို့သော အူမ ရှိကုန်၏။

ထို့ကြောင့် အဆိပ်ဓာတ် များစွာပါဝင်သော အာဟာရ သည် ၎င်းတို့၏ အူမကြီးအတွင်းမှာ ကြာရှည်စွာ မတည်နေဘဲ လျင်မြန်စွာ အပြင်သို့ ထွက်ရမြဲ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုမျှနှင့်လည်း မလုံလောက်သေး၍ အသားစား ခွေး စသော သတ္တဝါတို့သည် တစ်စုံတစ်ခု စသော အန်ဆေးကို ဂျာဖွေစားသောက်၍ စားပြီးအစာကို အပြင်သို့ အန်ထုတ်လေ့ရှိ ကြကုန်၏။

ဤသို့ ရောဂါမရှိဘဲလျက်နှင့် အန်ထုတ်သော အလေ့သည် အသားစားတို့၌သာ ရှိ၏။ သားလွတ်စားတို့ကဲ့သို့ အန်ထုတ်စရာလည်း မလို၊ ဓာတ်နုတ်ပေရန်လည်း မလိုကြကုန်။

တောထဲတောင်ထဲ၌ သဘာဝအတိုင်း သွားလာစားသောက်နေကြသော သားလွတ်စားတို့ပင် လူတို့၏အိမ်၌ လူတို့က ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံကျွေးသမျှကို စားသောက်နေရသော သားလွတ်စားတို့နှင့် မတူကြကုန်။

ပထမ သားလွတ်စားတို့သည် ရောဂါဘယ ကြုံတွေ့ရသည်မရှိဘဲ သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသည်တိုင်အောင် ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်ကြကုန်၏။

ဒုတိယ သားလွတ်စားတို့ကား အားနှင့်မတန် ပြင်းထန်သော အလုပ်အကိုင်များကို လုပ်ရခြင်းတွင် သဘာဝမကျသော အာဟာရမှုကို ဆက်ထည့်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရောဂါများ၍ သက်တမ်းတိုကြရကုန်၏။

အို... လူသား-

ဤယခု ဖော်ပြခဲ့သော ခြားနားချက်ကို သေးငယ်လှ၏ဟု အမှတ်မထား မရှိပါလေနှင့်။ သေးငယ်သော အရာများသည် ကြီးကျယ်သော ကိစ္စများကို လမ်းညွှန်နိုင်ကြကုန်၏။

အသင်လူသားသည် တိကျစွာ နဖူးပေါ် လက်တင်၍ စဉ်းစားခဲ့လျှင် အသင်ကိုယ်တိုင် အန်ဆေး ဓာတ်နုတ်ဆေး စားရသော အမျိုးအစားမဟုတ်ကြောင်းကို တွေ့ရလိမ့်မည်။

သင်သည် ထိုဆေးများကို အဘယ်ကြောင့် စားသုံးနေရသနည်း?

သင်၏အာဟာရ လမ်းမှားနေခြင်းကြောင့်ဟူသော အဖြေမှတစ်ပါး အခြားအဖြေ မရှိတော့ပြီ။

လူသည် မိမိ၏ မူလသဘောတရားအတိုင်း သားလွတ်စား သဘာဝ၌သာ တည်မြဲနေခဲ့လျှင် အန်ဆေး ဓာတ်နုတ်ဆေးများ မလိုတဲ့အပြင် ရှင်ဗာကုလတို့ကဲ့သို့ အမြဲတမ်း ကျန်းမာနေခြင်းကြောင့် ယခုခေတ်ပေါ် ဆေးရုံအားလုံးပင် ဖွင့်ထားရန်လိုတော့မည မဟုတ်ချေ။

မှန်လှ၏။ တကယ်တမ်း ကျန်းမာ၍ သက်တမ်းပြည့်မှီရသူများကို လိုက်လံရှာဖွေလျှင် အညာဒေသ ပဲစားဝါဒ ပဲတောပိုင်းဒေသများတွင် အများအပြား တွေ့ရှိနိုင်၏။

မြို့ပြ ပြည်ရွာနှင့် မြို့နီးချုပ်စပ် ဒေသများတွင် ၎င်းကဲ့သို့သော အဘိုးအို အမယ်အိုတို့ကို တွေ့ရန်မလွယ်ကူလှချေ။

သူတို့ကား ဒေသအားလျော်စွာ ပြောင်း၊ ပဲ စသော အာဟာရများကိုသာ နိစ္စဗဒ်မှီဝဲလေ့ ရှိကြကုန်၏။

ဤသို့ ရောဂါမရှိဘဲလျက်နှင့် အန်ထုတ်သော အလေ့သည် အသားစားတို့၌သာ ရှိ၏။ သားလွတ်စားတို့ကဲ့သို့ အန်ထုတ်စရာလည်း မလို၊ ဓာတ်နုတ်ပေရန်လည်း မလိုကြကုန်။

တောထဲတောင်ထဲ၌ သဘာဝအတိုင်း သွားလာစားသောက်နေကြသော သားလွတ်စားတို့ပင် လူတို့၏အိမ်၌ လူတို့က ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံကျွေးသမျှကို စားသောက်နေရသော သားလွတ်စားတို့နှင့် မတူကြကုန်။

ပထမ သားလွတ်စားတို့သည် ရောဂါဘယ ကြုံတွေ့ရသည်မရှိဘဲ သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသည်တိုင်အောင် ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်ကြကုန်၏။

ဒုတိယ သားလွတ်စားတို့ကား အားနှင့်မတန် ပြင်းထန်သော အလုပ်အကိုင်များကို လုပ်ရခြင်းတွင် သဘာဝမကျသော အာဟာရမှုကို ဆက်ထည့်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရောဂါများ၍ သက်တမ်းတိုကြရကုန်၏။

အို... လူသား-

ဤယခု ဖော်ပြခဲ့သော ခြားနားချက်ကို သေးငယ်လှ၏ဟု အမှတ်မထား မရှိပါလေနှင့်။ သေးငယ်သော အရာများသည် ကြီးကျယ်သော ကိစ္စများကို လမ်းညွှန်နိုင်ကြကုန်၏။

အသင်လူသားသည် တိကျစွာ နဖူးပေါ် လက်တင်၍ စဉ်းစားခဲ့လျှင် အသင်ကိုယ်တိုင် အန်ဆေး ဓာတ်နုတ်ဆေး စားရသော အမျိုးအစားမဟုတ်ကြောင်းကို တွေ့ရလိမ့်မည်။

သင်သည် ထိုဆေးများကို အဘယ်ကြောင့် စားသုံးနေရသနည်း?

သင်၏အာဟာရ လမ်းမှားနေခြင်းကြောင့်ဟူသော အဖြေမှတစ်ပါး အခြားအဖြေ မရှိတော့ပြီ။

လူသည် မိမိ၏ မူလသဘောတရားအတိုင်း သားလွတ်စား သဘာဝ၌သာ တည်မြဲနေခဲ့လျှင် အန်ဆေး ဓာတ်နုတ်ဆေးများ မလိုတဲ့အပြင် ရှင်ဗာကုလတို့ကဲ့သို့ အမြဲတမ်း ကျန်းမာနေခြင်းကြောင့် ယခုခေတ်ပေါ် ဆေးရုံအားလုံးပင် ဖွင့်ထားရန်လိုတော့မည မဟုတ်ချေ။

မှန်လှ၏။ တကယ်တမ်း ကျန်းမာ၍ သက်တမ်းပြည့်မှီရသူများကို လိုက်လံရှာဖွေလျှင် အညာဒေသ ပဲစားဝါဒ ပဲတောပိုင်းဒေသများတွင် အများအပြား တွေ့ရှိနိုင်၏။

မြို့ပြ ပြည်ရွာနှင့် မြို့နီးချုပ်စပ် ဒေသများတွင် ၎င်းကဲ့သို့သော အဘိုးအို အမယ်အိုတို့ကို တွေ့ရန်မလွယ်ကူလှချေ။

သူတို့ကား ဒေသအားလျော်စွာ ပြောင်း၊ ပဲ စသော အာဟာရများကိုသာ နိစ္စဗဒ်မှီဝဲလေ့ ရှိကြကုန်၏။

အလှူအတန်း၊ မသာ၊ အသုဘ တစ်ခုခု ရှိမှသာလျှင် အမဲဝက် ငါးပုစွန်တို့နှင့် တွေ့ကြုံကြရလေသည်။

သူတို့သည် တစ်နှစ်လျှင် သုံးလေးကြိမ်ထက် မပိုသော သဘာဝ အာဟာရကို မှီဝဲလေ့ ရှိကြကုန်၏။

ကြွင်းကျန်သော နေ့ရက်များတွင်ကား သူ၏ အာဟာရ ဖြစ်သော ပဲ၊ ပြောင်း၊ ဆန်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ဖြင့်သာလျှင် လျှာမင်းကို တင်းတိမ်စေကြကုန်သည်။

ထို့ကြောင့် အနာရောဂါ ကင်းရှင်းကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍ အသက်လည်းရှည်၊ အာယုကပ် အတန်းမှီအောင် နေကြရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် -

အို... လူသား -

သဘာဝဓမ္မက ဖန်တီးပေးသော အာဟာရကို သင်ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်၍ စားသုံးနိုင်လျှင် သင်လည်း (၇၀) ကျော် (၈၀) အတွင်းမှာ လယ်ထွန်ယာခုတ် ရွှင်လန်းစွာ အလုပ်လုပ်နေနိုင်တဲ့ ထိုကဲ့သော အဘိုးကြီးတို့ကဲ့သို့ပင် ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် သက်တမ်းမီအောင် နေရပေလိမ့်မည်။

သတိရှိလော့ လူ၏ ဝိသဘာဂ အာဟာရကို ရှောင်လော့၊ ရှားလော့၊ သဘာဝ မြေထွက်သီးနှံတို့ကိုသာ စားသုံးရန် အဓိဋ္ဌာန် ပြုပါသလော့။



လူသည် တယ်ဂိုဏ်းသားနည်း

ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့် အသားစားနှင့် သားလွတ်စား သတ္တဝါတို့၏ ခြားနားချက်အချို့ကို ဖော်ပြပြီးခဲ့ပြီ။

ယခုသော် လူသည် အသားစား ဂိုဏ်းဝင်လော၊ (သို့မဟုတ်) သားလွတ်စား အဖွဲ့ဝင်ပင် ဖြစ်လေသလော။

ဟူသော ပြဿနာကို စစ်ဆေးဝေဖန်ရန် အချိန်တန်ခဲ့ပြီ။

မိမိ၏ဘဝနှင့် မိမိပါဝင်သော ဂိုဏ်းအဖွဲ့ကို ပိုင်းခြားဝေဖန်မှု မရှိခြင်းသည် လူ့အတွက် အတော်ကြီးလေးသော အပြစ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဤသို့ မစဉ်းစားခဲ့ခြင်းကြောင့် လူသည် တွေ့ကရသောင်းပြောင်း ကောင်းဆိုတဲ့ အစာအာဟာရတို့ကို ထင်သလို စားခဲ့ပြီ။

ထင်သလိုနေမှု ထင်သလိုဝတ်မှု စသည်တို့ကား အရေး မကြီးလှစေကာ ထင်သလို စားမှုကား ဥပေက္ခာ မရှုနိုင်လောက် သော ကိစ္စဖြစ်၏။

လူ၏ကျန်းမာရွှင်လန်းရေး၊ အသက်ရှည်စွာ တည်နေရေး နှင့်တကွ လောကီလောကုတ် နိဗ္ဗာန် တည်ဆောက်ရေးတို့အတွက် စားမှုသည် ပဓာန အကြောင်းရင်းကြီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ပထမ၌ လူသည် မိမိ ပါဝင်သော ဂိုဏ်းကို သေချာစွာ သိသင့် သိထိုက်၏။

လူသည် ရေကို သောက်ရာ၌ အဘယ် နံရောအခါမျှ လျက်၍ သောက်လေ့သောက်ထ မရှိဘဲ အမြဲတမ်းစုတ်၍သာ သောက်တတ်၏။

လူ၏ခံတွင်း၌ သွားရည်သည် အမြဲတစေ စိုလျက်နေမြဲ ဖြစ်၏။

လူသည် အူရည်မျိုးဖြစ်၏။ လူ၏သွားများသည် စေ့၍ ညီညာ၏။

ထို့ပြင် လူမှာ အသားကို ဆုတ်ဖြတ်ရန်နှင့်တကွ သား တိရစ္ဆာန်တို့ကို သတ်ဖြတ်ရန် သဘာဝလက်နက်တစ်ခုမျှ မပါရှိ ချေ။ လူကလေးသည် မွေးပြီးလျှင်ပြီးခြင်း မျက်စိပွင့်မြဲ ဖြစ်၏။

ဤအချက်များသည် သေးငယ်နပ်ဖွဲ လှသည်ဟု ထင်

မှတ်ရစေကာ လူထုကြီး တစ်ရပ်လုံးကို အသားစားမျိုး ညံ့ ပျောင်းအတွင်းမှ အတင်းဆွဲနုတ် ကယ်တင်၍ သွားလွတ်စား ကြည်းကုန်းထက်သို့ ပို့ဆောင်တင်ပေးနိုင်သော တန်ခိုးသတ္တိ ရှိကြကုန်၏။

ဆိုလိုရင်းမှာ ၎င်းတို့သည် လူ၏ဘဝမွန်နှင့် ပါဝင်သော ဂိုဏ်းဂဏ အမှန်ကို ဧကန်ပိုင်းခြား၍ ထင်ရှားအောင် ပြနိုင်ကြ ကုန်၏။

လူသည် သဘာဝအားဖြင့် အသားစားမျိုးမဟုတ်ကြောင်း ကို ခိုင်မာစွာ ထောက်ခံချက် ပေးနေကြကုန်၏ဟု ဆိုလိုသည်။

လောကဓာတ် ဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ဟဲ့ကဲလ်၏ အောက်ပါ စကားလေးကို အနည်းငယ် ဂရုပြု၍ နားဆင်ပါဦး။

“လူနှင့် လူဝံခေါ် မျောက်ကြီးမျိုးတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကား အချင်းချင်း ထူးခြားစွာ တူနေရုံမျှမကဘဲ အရေးကြီးသော ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတို့မှာ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်၍ နေကြကုန် ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ၎င်း၏အတွင် အရိုးစုဖြစ်သော အမာခံ အဖြူထည်ဖြစ်သော (၂၀၀) သော အရိုးစုတို့၏ တည်ဆောက်ပုံ နှင့် အစီအစဉ် အနေအထား အားလုံးပင် တစ်ထပ်တည်း တူညီ ကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခြေလက်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတို့ကို လှုပ်ရှား သွားလာနိုင်ရန် တပ်ဆင်ထားသော (၃၀၀) သော အကြောတို့ သည်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ကာယတစ်ခုလုံး၌ ပေါက်ရောက် လျက်ရှိသော အမွှေးအမျှင် အားလုံးတို့၏ ပေါက်ပုံအနေအထား အခြင်းအရာအားလုံးလည်း တစ်ထပ်တည်းပင် ဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ သွေးလေတို့ကို တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့လှည့်လည်သွားစေရန် မောင်းနှင်ပေးရာ ဗဟိုအားပေးစက် နှင့်တူသော ကျွန်ုပ်တို့၏ နှလုံးသားလည်း မခြားမနားပင် ဖြစ်၏။

အသွင်တူပုံဖြစ်သော (၃၂) ချောင်းသော သွားတို့သည် ခွဲခြားမရနိုင်သော ကျွန်ုပ်တို့၏မေးရိုး၌ တစ်သန္တာန်တည်း ပေါက် ရောက်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ထို့ပြင် ပါးစပ်အတွင်း၌ သွားရည်လျှာခင်မှစ၍ အစာ ဘက်တံချေသော စက်ကရိယာ အစိတ်အပိုင်းတိုင်အောင် ကိုယ် တွင်း ယန္တရားတို့လည်း ခွဲခြားမရ တစ်ထေရာပင် ဖြစ်ကြကုန် ၏။”

ဤသို့ဆိုလျှင် လူသည် အသားစားတို့၏ဘက်တော်သား မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားသည့်အပြင် ၎င်း၏ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ် အပိုင်း အနေအထား အစီအစဉ်ကို အခြေပြု၍ သားလွတ်စား

သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ တိကျပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင် လေပြီ။

သို့ဖြစ်ခဲ့သော် လူသည် ဘယ်အချိန်ကာလ အဘယ် ခေတ် သမယလောက်မှစ၍ အဘယ်ကဲ့သို့သော အကြောင်းမျိုး တို့ကြောင့် သားလွတ်စားဘဝမှ အသားစားဘဝသို့ သက်ဆင်း ကျ လျှော့ခဲ့ရလေသနည်း?

ဤအမေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ္ဘာရာဇဝင် နှင့် မနုဇ်ကို ဂရုပြုသင့်လေသည်။

၎င်းတို့ကို သေချာစေ့ငြိမ့်၍ ဆင်ခြင်ခဲ့သော် အမဲ သားငါး ပုစွန်သည် လူသား၏သဘာဝအစာမဟုတ်၊ ၎င်း၏ သဘာဝ အစာအဟာရကား မြေပေါက် သီးပွင့်ရွက်တို့သာ ဖြစ်၏။

အမှန်မှာ ယခု ပစ္စက္ခလူသား၏ အသားစားမှုပင် ရှေး ကျသော အလေ့အထ မဟုတ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့ပြင် ၎င်း၏အသားစားဓလေ့ဆိုးသည် မနုဇ်အစမှ ပါလာခဲ့သော လူ၏ မိရိုးဖလာ အမွေအနှစ် မဟုတ်ခဲ့ချေ။

ရှေးအတိတ် ကမ္ဘာဝင်ကိုကြည့်ခဲ့သော် ကပ္ပမြောက်ပိုင်း မှ ရေခဲပြင်ကြီးများ ရွေ့ရှားစီးဆင်းလာ၍ ၎င်းတို့ လွှမ်းမိုးနေ သော ခေတ်များကိုလည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် ကမ္ဘာဝင်၌ အခြား

ကြီးကျယ်သော ရေလွှမ်းမိုးသော ခေတ်များကိုလည်းကောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့သော ခေတ်ကာလတို့၌ လူ၏သဘာဝ အစာဖြစ်သော မြေပေါက် သီးပွင့်ရွက်တို့သည် ကွယ်ပလျက် ရှိခဲ့ပေရာ၏။

သို့မဟုတ် အလွန်အကျူး အထူး ရှားပါးလျက်ရှိခဲ့ပေရာ၏။

ဤအကြောင်းအရာတို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့သော ခေတ်ဆိုးကပ်ဆိုကြီးတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိနေသော လူသား၏အသက်ရှည်ရေးအတွက် အစားအစာတို့သည် များစွာ ရှားပါးခဲ့ပေရာ၏။

သို့ရာတွင် လူကား ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိခြင်းကြောင့်အာဟာရအတွက် အသက်ကိုစွန့်မည့် သတ္တဝါမျိုး မဟုတ်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် လူသည် အူမတောင့်ရေး (ဝါ) လူ့ဘဝတည်တံ့ရေးအတွက် တောသားတိရစ္ဆာန် အသေကောင်တို့၏ အသားကို ရှာမရနိုင်လောက်အောင် ရှားပါးလှသော မြေပေါက်အာဟာရ၏နေရာတွင် အစားသွင်းခဲ့ပေရာ၏။

ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာဝင်၌ ထင်ရှားသော ထိုသည့်သဘာဝကပ်ဆိုးကြီးများသည် လူသားကို သားလွတ်စားဘဝမှ အသားစားဘဝသို့ ရောက်ရှိစေရာ၌ ပဓာန လက်သယ်ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဟူ၍ မှတ်ယူရာ၏။

ထို့ပြင် ယခုခေတ် ယခုအခါ လူသတ္တဝါ၏ ပွေလီထူးခြား ဆန်းပြားလှသော အစာအာဟာရ ပြုပြင်မွမ်းမံပုံ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပုံ၊ ဖုတ်ကင် ကျိုမြိုက်ပုံတို့ကော ဘယ်ချိန်သမယလောက်မှစ၍ အဘယ်သို့သော အကြောင်းတို့ကြောင့် စတင်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြကုန်သနည်း?

ပဓာနအကြောင်းရင်းကား မီးပင်ဖြစ်၏။

မီးသည် ကမ္ဘာဝင်၌ အကြီးဆုံးသော တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်ခဲ့၏။

၎င်းသည် လူ၏အစားအသောက် ပြုပြင်မွမ်းမံမှုကိုသာမက အမှန်မှာ လူ၏ဘဝ၊ လူ၏အခြေအနေ၊ လူ၏ အတွေးအခေါ် စသည်တို့ကိုပါ တော်လှန်ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့လေပြီ။

ဆိုသင့်စွာ မီးမပေါ်မီ ခေတ်၌ လူသည် အစိမ်းစားသတ္တဝါ ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မြေပေါက်သီးပွင့်ရွက်သာလျှင် လူ၏အာဟာရ ဖြစ်နိုင်သည်။

အကြောင်းမူကား ဝက်တစ်ကောင်ကို သေအောင် သတ်ဖြတ်၍ ဆုတ်ဖဲ့စားသောက်နိုင်ရန် သဘာဝ လက်နက်တစ်ခုမျှ လူ၏ကိုယ်တွင် မပါမရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လူသည် ဗဟိဒ္ဓလက်နက် အကူအညီကိုသာ မရရှိခဲ့လျှင်

ကြက် ငှက်ကလေးများမှတစ်ပါး မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှ သတ်
ဖြတ်၍ ဆုတ်ဖဲ့၍ စားနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် သဘာဝအားဖြင့် ဆုတ်ဖဲ့ကိုက်ဖြတ်ရန် မလို
သော မြေပေါက်ပစ္စည်းတို့သာ လူ၏အာဟာရအစစ် ဖြစ်ခဲ့ပေ
ရာ၏။

ထို့နောက် ဖော်ပြရာပါ အကြောင်းမျိုးတို့ကြောင့် သား
လွတ်စားဘဝမှ အသားစားအဖြစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိသော
အခါ၌လည်း လူသည် အခြားသားစား တိရစ္ဆာန်မျိုးတို့ကဲ့သို့ပင်
အစိမ်းသားဖြစ်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ပထမ ကျောက်ခေတ် အစလောက်တွင်
လူသည် အလွန် တန်ခိုးကြီးသည့် မီးကို အမှတ်မဲ့ တွေ့ခဲ့၏။

မိုးကြိုးပစ်၍ သစ်တော၊ ဝါးတောများကို စွဲငြိလောင်
ကျွမ်းသော လောင်မီးကိုလည်းကောင်း (သို့မဟုတ်) လေပြင်း
တိုက်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ကိုင်းချင်း ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
လာသော မီးကို လည်းကောင်း (သို့မဟုတ်) အမဲလိုက်ရန်
ကျောက်ခဲ လက်နက်ကို ထုရိုက်ခွဲစိတ်စဉ်၌ ကျောက်ခဲချင်း
တိုက်လိုက်မိရာမှ ပွင့်လာသောမီးကိုလည်းကောင်း စတင် တွေ့
မြင်ခဲ့ပေရာ၏။

ဤသို့အားဖြင့် လူသည် မီးနှင့် ၎င်း၏အသုံးကို စတင်
တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်မထင် လောင်ကျွမ်းနေ
သော တောမီးအတွင်းသို့ အချို့သော သားကောင်များ ကျရောက်
သေဆုံးရာ မီးဖြင့်ကင်ပြီး ဖုတ်ပြီးအဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

ထိုသို့ သဘာဝမီး၏ လောင်မြိုက်ခြင်းကိုခံရ၍ မြိုက်
ကင်ပြီးဖြစ်သော ထိုသားကောင်၏ ထူးခြားသော ဂန္ဓာရုံအနံ့သည်
လူ၏နှာဝဟူသော ပသာဒကို ထိခိုက်ခဲ့ရာ၏။

ထိုအခါ သူသည် ထူးခြားသော ဂန္ဓာရုံ၏သွေးဆောင်မှု
ကို မတော်လှန်နိုင်သောကြောင့် ကင်မြိုက်ပြီး သားကောင်၏
အသားကို အနည်းငယ် စမ်းသပ်စားသောက်၍ ကြည့်ခဲ့ရာ၏။

ဤသို့အားဖြင့် ကင်ပြီးမြိုက်ပြီး အသား၏အရသာသည်
လူ၏လျှာနှင့် စတင် တွေ့ဆုံရာမှစ၍ သူသည် ရသတဏှာ
လျှာ၏ကျွန်ဘဝသို့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကျရောက်ပြီးလျှင် ဖော်ပြ
ရာပါ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စုံ၍နေသော ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်မှုများ
တစ်နေ့တခြား တိုးပွားများပြား လာခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူသင့်၏။

ယင်းသို့အားဖြင့် ရှေးလူသည် အမှတ်မထင်သော
အကြောင်းဖြင့် မီးကို စတင် တွေ့ရှိ၍ တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ
၎င်း၏အသုံးကို နားလည်လာခဲ့၏။

မီးကိုတွေ့ရှိ၍ ၎င်း၏အသုံးကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး တိုး
ချဲ့လာခဲ့ခြင်းကြောင့် အဖက်ဖက်၌ ကမ္ဘာနှင့် လူသား၏တိုးတက်
မှုများ တိုးပွားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းအားဖြင့် မီးကြောင့်သာလျှင်
လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် လူသတ္တဝါပါ ယခုလက်ရှိ အခြေ
အနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်ဟု ပြောခဲ့လျှင် မုသားစကား ဖြစ်နိုင်
ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိချေ။

ဤအချက်ကို ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ တွေးတောဆင်
ခြင်ပါမူ အောက်ပါအချက်များသည် ပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်ထင်
ရှားလာပေလိမ့်မည်။



(၁) အချက်

အသေကောင်တို့၏အသားသည်

လူ၏သဘာဝ အစာမဟုတ်

အထက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း လူသတ္တ
ဝါ၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အနေအထား ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တကွ
အသွင်အပြင် လက္ခဏာတို့သည် ၎င်းအသားစားဓလေ့ကို အပြင်း
အထန် ငြင်းဆန်ကြကုန်၍ သားလွတ်စားအဖြစ်ကိုသာလျှင် ခိုင်
မာစွာ ထောက်ခံလျက် ရှိကြကုန်၏။

ထို့ပြင် အသားစား သတ္တဝါတို့နှင့် တူညီသောအင်္ဂါ၏
လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ လူသတ္တဝါ၏ကိုယ်ကာယ၌ မပါမရှိ
ဟူ၍ ခွဲစိတ်မှုဆိုင်ရာ ပါရဂူများနှင့် သဘာဝဓမ္မ ဝိဇ္ဇာခိုရ်များက
လည်း တစ်သံတည်း ထွက်ဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။

သို့ဖြစ်ရာ လူသည် မိမိ၏ သဘာဝအနေအထားနှင့် ဆီလျော် အဆင်ပြေသော အာဟာရကိုသာ မှီဝဲသုံးဆောင်ရာ၏။

အကယ်တစေ သဘာဝဓမ္မ၏အမိန့်ကို တော်လှန်ဖီဆန် ပြီးလျှင် အမဲသား၊ ငါး၊ ဖား၊ ပုစွန်တို့ကို စားသုံးနေခဲ့လျှင် ဆရာနှင့် မိဘတို့၏အမိန့်ကို သွေဖီ ပြုကျင့်သော ကလေးသူငယ် ကဲ့သို့ပင် ရှောင်ဖယ်၍ ရစကောင်းသော မလိုလားအပ်သော ကိုယ်၏ ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်း၊ စိတ်၏နှမ်းနယ်ခြင်းဟူသော ဒုက္ခ ပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ဧကန်မုချ အခမဲ့ ခံစားရပေလိမ့်မည်။

ငြိမ်းငြိမ်းလေးလေးနိုးနိုး နေခေမခေမ

ဝေငှာပမဝေခေမ ဝေငှာပမဝေခေမ

(၂) အချက်

အသေကောင်တို့၏အသားသည် လူ့အတွက်

လို့အပ်သော (၁) မစားမဖြစ်သော

အစာမဟုတ်ချေ

အသားသည် ပရိတိန်းခေါ် အားဓာတ်အတော်များများ ပါဝင်သော အစာအာဟာရဖြစ်၏။

လူသည် ၎င်း၏ ရူပကာယ ကျန်းမာဝပြုံးရေး၊ နိုင်မာ

အနိဂုဏ်ကြိုက်ပြောမှီလဲလဲ ငြိမ်းငြိမ်းလေးလေး ငြိမ်းငြိမ်း

တောင့်တင်းရေး၊ အခွန်ရှည်စွာ တည်တံ့နိုင်ရေးတို့အတွက် ထိုသည် ပရိတိန်းဓာတ်အားကို များစွာလို၏။

ထို့ကြောင့် လူသည် အသားကို အာဟာရပြုလုပ်သင့် သည်ဟူ၍ အချို့သော အသားစား လူပညာရှင်တို့က ဆင်ခြင်စေ လေ့ ရှိကြကုန်၏။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် အသေကောင်တို့၏အသား၌ ပါဝင်သည်ဟုဆိုအပ်သော ပရိတိန်းအားဓာတ်သည် အများဆုံး သစ်သီးသစ်ရွက်တို့၌ ကိန်းအောင်းသော ပရိတိန်းထက် ပိုမို လျင်မြန်စွာ ပုပ်လွယ်၊ သိုးလွယ်သည်ဟူသော လောကဓာတ်ဝိဇ္ဇာ ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေ့လျော့နေကြဟန် တူလေသည်။

အမှန်မှာ လူ၏ရူပကာယ တည်ဆောက်ရေးအတွက်

လည်းကောင်း၊ တည်တံ့ရေးအတွက်လည်းကောင်း၊ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေးအတွက်လည်းကောင်း လိုလားအပ်သော ဓာတ်

သဘာဝ အားလုံးကို မြေကြီးမှ ရနိုင်၏။

ကမ္ဘာအား စုံချိန်မှရသော မြင်းသတ္တဝါသည် အဘယ်ကဲ့

သို့သော အာဟာရမျိုးမှ ထိုသည် ပရိတိန်းခေါ် ဓာတ်အားကိုရရှိ ၍ ကမ္ဘာ၏ အားဘုရင်ဘွဲ့ကို ခံယူနိုင်ခဲ့သည်။

လိုရင်းမှာ သက်ရှိ သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ရူပကာယ တည်ဆောက်ရေး စသည်တို့အတွက် မုချဆတ်ဆတ် တကယ်

လိုအပ်သော ပရိတ်နိဗ္ဗာန်ကို ဤကမ္ဘာမြေကြီးကပင် အမြဲတမ်း ခိုင်ခံ့၍ ထုတ်ဝေပေးစွမ်းနိုင်လေသည်။

အသား၌ပါဝင်သော အဖျက်ဓာတ်သည် အပြုဓာတ် ထက် ပိုမို အားကောင်း၏။

အသေကောင်တို့၏ အသား၌ပါဝင်သော ယူရစ်ဓါတ် အစစ်သည် ပရိတ်နိဗ္ဗာန် ဓာတ် တည်ဆောက်သည်ထက် ပိုမို၍ လူ သား၏ ရူပကာယကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ နှင့် ပြည့်စုံလေသည်။

သို့ရာတွင် မြေပေါက်သီးနှံတို့မှာကား အပြုဓာတ် သက် သက်သာ ပါရှိခြင်းကြောင့် အဖျက်ဓာတ်ပါဝင်သော အသားထက် ပို၍ လူကို ကျေးဇူးပြုနိုင်လေသည်။

တိရစ္ဆာန် အသေကောင်တို့၏ အသားဟင်းလျာကို မစား ရ မမျိုရပါမူ လူသတ္တဝါ၏ ရုပ်အားရော နာမ်အားပါ ယုတ်လျော့ နည်းပါးသွားပေလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း။

လူသား၏အခြေအနေ အဆင့်အတန်း တိုးတက်ကြီးထွား ရေးလည်း နှေးကွေးလေးကန်သွားလိမ့်မည် ဟူ၍လည်းကောင်း။

မှားယွင်း ချွတ်ချော်စွာ စွဲလန်းနေခဲ့သော ကမ္ဘာလူထု၏ ဥပါဒါန်ကား ရင့်သန်ထွားကြိုင်းလှ၏။

၎င်းကို တိုက်ဖျက်ချေမှုန်း၍ လုံးဝ သုတ်သင်ရှင်းလင်း

ရန် အလိုငှာ ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်၌ နေလအသွင် ထင်ရှားကြကုန်သော ကာယဗလ၊ ဉာဏဗလ နှစ်လုံးတွင် အတန်း အဆင့်မြင့် မြောက် ကြကုန်သော အသားဟင်းလျာကို အဆိပ်အသွင် အမြဲတမ်း ရှောင် ကြဉ်ခဲ့ကြကုန်သော လူထူးလူချွန် ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့၏ နာမများကို သာဓကအဖြစ်ဖြင့် ဖော်ပြထုတ်ဆောင်သင့်လေသည်။

ထိုမျှ ထိန်ဝင်း လျှပ်ပြောင်၊ အလင်းကိုဆောင်သော နာမများကို တွေ့မြင်ရုံမျှဖြင့် မြေကြီးက သွင်းဆက်သော အသီး အပွင့် အရွက်ဟူသော လူ၏သဘာဝ အာဟာရတွင် ရုပ်အားနှင့် နာမ်အား နှစ်ရပ်လုံးကို တည်ဆောက်ရေးအတွက် လိုအပ်သော ဓာတ်သဘာဝအားလုံး အပြည့်အစုံ အလှအလောက် ပါရှိသည့် အပြင် အမဲသား၊ ငါး စသော သားပြုမ်းအာဟာရတို့မှာ ပါဝင် သော ဓာတ်သဘာဝတို့ထက် ပိုမို တောင့်တင်းခိုင်မာသော ဂုဏ် သတ္တိရှိသည်၏အဖြစ်ကိုပါ နှစ်နှစ်ကာကာ သဘောပေါက်သွား ပေလိမ့်မည်။

ထိုနာမရှင်တို့ကား မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အသားဟင်းလျာ ကို မစင်ဘင်ပုပ်တမျှ စက်ဆုပ်ရွံ့မှန်းကြကုန်၍ ကွင်းလုံးကျွတ် ရှောင်ရှားခဲ့ရုံမျှမကသေး ကမ္ဘာလူထုအားလည်း ကောင်းမြတ် မှတ်ကန်၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော စားသောက်နေထိုင်နည်းကိုပါ ညွှန်ကြားပြသ ဩဝါဒပေးခဲ့ကြကုန်သေး၏။

(အချစ်အမြတ်အစွမ်း)

၎င်းတို့ကား-

- ၁။ ဗုဒ္ဓဂေါတမ၊
- ၂။ ပိုက်သာဂိုရပ်စ်၊
- ၃။ ပလေတို၊
- ၄။ အရစ္စတိုးတဲလ်၊
- ၅။ ဆိုကရက်တီးစ်၊
- ၆။ ဟိုက်ပါဂျီယ၊
- ၇။ ဒိုင်ယိုဂျီနီ၊
- ၈။ ပလူတားစ်၊
- ၉။ ဆီနီကာ၊
- ၁၀။ ဗိုရိယက်စတား၊

ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန္တာများဖြစ်ကြကုန်သော-

- ၁၁။ ရှင်ဗာကူလ (အသက် ၁၆၀)
- ၁၂။ ရှင်မဟာကဿပ (အသက် ၁၂၀)
- ၁၃။ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ (အသက် ၁၂၀)

ခရစ်ယာန် ရဟန္တာကြီးများဖြစ်ကြကုန်သော-

- ၁၄။ ရှင်မဿ၊
- ၁၅။ ရှင်ပီတာ၊
- ၁၆။ ကဗျာဆရာကြီး မိလတန်၊
- ၁၇။ လောကဓာတ်ဆရာကြီး အိုက်ဇာယက်မျူးတန်၊
- ၁၈။ အမေရိကန်လောကဓာတ်ဆရာကြီး ဗင်ဂျာမင်ဖရင့် ကလင်၊
- ၁၉။ အင်္ဂလိပ်ရေးကြောင်း စစ်ဗိုလ်ကြီး လော့ဒ်နယ်လဆင်၊
- ၂၀။ ဝါတာလူးစစ်ပွဲ၌ ကမ္ဘာကျော် နပိုလီယံ၏ အလံကိုလဲ့ ခဲ့သော စစ်ဗိုလ်ကြီး ဝယ်လင်္ဂတံ၊
- ၂၁။ ဝက်စလီယံ ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းကို စတင် တည်ထောင်ခဲ့ သော ဂျွန်ဝက်စလီ၊
- ၂၂။ ကဗျာဆရာကြီး ရှယ်လီ၊
- ၂၃။ ပါလေး၊
- ၂၄။ ဆွီဒင်ဘောဂ်၊
- ၂၅။ နျူးမင်း၊
- ၂၆။ ဂျင်နရယ်ပီလျှံဘုသ်၊
- ၂၇။ အိန္ဒိယ ကဗျာဆရာကြီး ဒေါက်တာတဂိုး၊

၂၈။ မဟတ္တမ ဂန္ဓိ၊

၂၉။ ဝှစာရေး ဆရာကြီး ဘားနဒ်ရှော၊

ဤသို့ စသော နာမရှင်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အကျယ် တဝင့် ဖွင့်ဆိုရေးသားရသော် မြေပေါက် သဘာဝ သားလွတ် အာဟာရကို မှီဝဲသုံးစားမှုကြောင့် ဖြစ်ထွန်းကြီးထွားလာသော သူမတူတန် အတုလဲသည့် ရုပ်အားနာမ်အားတို့ကို ထင်ရှားပေါ်လွင် သိမြင်နိုင်ကြပေမည်။

သို့ရာတွင် ဤဖော်ပြခဲ့ပြီးသော သားလွတ်စား နာမရှင် တို့ကား ဂုဏ်ပကာသနတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးနှင့် တန်ဆာ ဆင်ပြီး ချီးကျူးဂုဏ်ရောင် ကွန်မြူးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်ကြ ကုန်။

စင်စစ်မှာ ၎င်းတို့၏ အမည်နာမ သက်သက်မျှဖြင့် တလောကလုံး၏ ရိုသေမြတ်နိုးခြင်း၊ လေးစားယုံကြည်ခြင်းကို ခံယူနိုင်ခဲ့သူ (၀၁) ခံယူနေသူ (၀၂) ခံယူကြဦးမည့်သူတို့သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သူရိယာနေဝန်း နွယ်ရောင်လျှံ ထိန်လင်းတောက်ပြောင် ပါဘီဟူ၍ ဖွဲ့နွဲ့ရန် မလိုသကဲ့သို့ပင်တည်း။

* * *

(၃) အချက်

အသားသည် လူသား၏ရုပ်ကာယ ကပ်ငြိခွဲရောက်တတ်သော များစွာသော အနာရောဂါတို့၏အကြောင်းဖြစ်၏

လူသည် အနာရောဂါတို့ကို နေ့စဉ် အမြဲ နှစ်ကြိမ်ထက် မနည်း မျိုဝါးစားသောက်နေခြင်းကြောင့် အမျိုးမျိုးသော အနာ ရောဂါတို့ကို အလှည့်ကျ ခံစားနေရသည်ဟု လောကဓာတ် ဆရာကြီးတစ်ဦးက ပြောဆိုခဲ့ဖူးလေသည်။

မှန်လှ၏ လူသည် ပကတိမျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်လောက် အောင် သေးငယ်လှသော ရေကြည်ကလလ သန္ဓေမှီသမယမှစ၍ အာဟာရတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် တဖြည်းဖြည်း တစ်စ တစ်စ ကြီးထွားရင့်ကျက်၍ လာခဲ့၏။

အမိဝမ်းအတွင်းရှိ သားအိမ်၌ စမွှာယ်ဆဲဖြစ်သော လူ ပေါက်စပင် အမိစားသောက်သော အာဟာရမှ ရရှိသော ရသ ဩဇာဓာတ်ဖြင့် သတ္တာဟ အဆက်ဆက် တိုးတက်လာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သန္ဓေရှင် မိခင်တို့သည် စားသောက်ရှုရှိုက် မှုတို့ကို အထူး ဂရုပြုကုန်ရာ၏။

ထိုမိခင် သန္ဓေရှင် စားသောက် ဂျာနီကံသော အစာ၊ ရေ၊ လေတို့ဖြင့်သာ ထိုသည့် လူပေါက်စ၏ ရုပ်ကာယတို့ကို စတင် တည်ဆောက်အပ်သောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။

ထို့နောက် အမိဝမ်းမှ အပြင်သို့ သက်ဆင်းလာသောအခါ ဌ်လည်း ၎င်းသည် အာဟာရကြောင့်သာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။ အရပ်အမောင်း မြင့်တက်လာခဲ့ရ၏။ ဝဖြိုး သန်စွမ်းလာခဲ့ရ၏။

ဤသို့အားဖြင့် လူ၏ တိုးတက်ကြီးထွားခြင်း၊ ကျန်းမာ ဝဖြိုး၍ အသက်ရှည်ခြင်းတို့သည် အာဟာရကြောင့် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ၎င်း၏ မကျန်းမာခြင်း၊ ချိန်ခြင်း၊ အသက်တိုခြင်းတို့၏ အကြောင်းရင်းကို အဘယ်မှာသွား၍ ရှာဖွေရချေမည်နည်း?

ထိုအာဟာရ၌ပင် သိုက်စာကျနေပြီ မဟုတ်တုံလော။

ထို့ကြောင့် အသေကောင် သတ္တဝါတို့၏အသားကို အာဟာရပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် လူ၏ကိုယ်ကာယ၌ ဖြစ်ပေါ်ပေါက်ပွားတတ်သော အနာရောဂါ စာရင်းကို အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစာရင်းကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်ပင် အသား စားသုံးမှု၌ သံဝေဂစိတ် ပေါ်ပေါက်သင့်လေပြီ။

သို့ရာတွင် အနာရောဂါဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတွေ့အများ

ကြီး ရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် လူသား အလွန်ကြိုက်နေတဲ့ (ဝါ) သွားရည်ယိုနေတဲ့ အမဲသား ငါးကိုမှရွေးပြီး အလှိုင်းတကြီး၊ အဖွားပုပ်လေလွင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရှုပ်ချနေရပါသနည်း?

ငြင်ငြင်ယူ၍ စောဒကတက်သူတွေ အသချေအနန္တ ရှိနေသေးသော်ကြောင့် ကြိုက်စွာကို အနည်းငယ် ပိုမို ရှင်းပြရန် လိုလေသည်။

လူသတ္တဝါ၏ ကိုယ်ကာယတစ်ခုလုံးကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်း၍ထားသော ဆံပင်၊ အမွေး၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ သွား၊ အရေထူပါး၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ခြင်ဆီမှစ၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် တိုင်အောင်သာ ရုပ်ပစ္စည်းတို့သည် အဘယ်မှ ပေါ်ထွက်ပေါက်ပွားလာကြကုန်သနည်း။

ငြင်ငြင်ယူ၍ လက်မွန်မှဆွဲစဉ်းစားကြကုန်ရာ၏။ ငြင်ငြင် နှိုင်းစဉ်းစားခဲ့သော် ၎င်းရုပ်ပစ္စည်းတို့သည် ထာဝရဘုရားသခင်၏ စေတစ်လုံး အမိန့်တော်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော မိုးကျရွေ့ကိုယ်များ မဟုတ်ကြကုန်။

အမှန်မှာ ၎င်းတို့သည် လူ၏ထမင်းပန်းကန် (ဝါ) အဟာရ၌သာ အခြေတည်ကြကုန်သောကြောင့် လူ၏အစာ ရေစေတို့မှ ဖြစ်ထွန်းပေါက်ပွားလာကြသည်၏အဖြစ်ကို တစ်ထစ်ချ တွေ့မြင်ကြရပေလိမ့်မည်။

လိုရင်းမှာ လူသည် မိမိ နေ့စဉ် မျိုးဝါးစားသောက် ရှုရှိုက်နေသော အစာ၊ ရေ၊ လေတို့ဖြင့်သာ မိမိ၏ရုပ်ခန္ဓာအိမ်ကို နေ့စဉ် တည်ဆောက်နေ၏။ (ဝါ) ပြုပြင်မွမ်းမံနေ၏ဟု ဆိုလို၏။

ဤလောက၌ အကြင်တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မိမိနှင့်တကွ မိမိ၏သားသမီး ဇနီးမယားတို့နေထိုင်ရန် အိုးအိမ် ကို မိမိ၏အလိုအတိုင်း ထင်သလို ဆောက်လုပ်ခွင့်ကို ရရှိပြီး-

ဟု ထားကြည့်ကြပါစို့။

ထို့ပြင် ထိုသည့်အိမ်ကို ဆောက်လုပ်ရာ၌ အသုံးပြုရန် ဖြစ်သော ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်းဟူသော ခိုင်မာ တောင့်တင်း၊ (ဝါ) အသားကောင်း သစ်မှန်ဖြစ်သော တိုင်များ၊ ရက်မများ၊ ဆင့်များ၊ ကြမ်းများ၊ ထုပ်လျှောက်များ၊ ဒိုင်းမြားများ၊ အခြင်ရနယ်များ၊ တန်းများ၊ ခါးပန်းများ၊ ပန်းဆွဲများ စသည်တို့ သည် လိုသလို အသုံးပြုနိုင်ရန် စုပြီး ပုံပြီး အဆင်သင့် ရှိသည် ထားကြပါစို့။

သို့ပါလျက် ထိုသည့်သူသည် မိမိ ရရှိပြီးသော အခွင့် အရေးအားလျော်စွာ အိမ်ကိုဆောက်လုပ်ရာ၌ ထိုထိုဆိုအပ်ပြီးသော သစ်ကောင်း၊ သစ်မှန်များကို လုံးဝ အသုံးမချဘဲ မျက်စိအမြင် ပသာဒ၌ အလွန်ချောမွေ့ လှပသည်ဟုထင်ရသော ကျူရီးနှင့် ထီးရိုးဝါးကိုမှရွေးပြီး အသုံးပြုပေရာ၏။

ထိုသို့ ကျူရီးဖြင့် တည်ဆောက်အပ်သော အိမ်ကား ဆောက်လုပ်ရာ၌ အများကြီး သက်သာလွယ်ကူသည့်အပြင် ပြီး လွယ်၊ စီးလွယ်လည်း ရှိပါလိမ့်မည်။

အမြင်အားဖြင့်လည်း သေသေသပ်သပ် လှလှပပ ရှိပါ လိမ့်မည်။

အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန် လုပ်အားကုန်လည်း အပုံကြီး သက် သာပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုလှပသော အိမ်သစ်ပေါ်၌ ပရိသတ်၊ စည်စည်ကားကားနှင့် အိမ်တက်ပရိသတ် တရားနာပွဲ ကျင်းပ၍ ဖြစ်ပါမည်လော။

ဤကဲ့သို့သော သူထက် ပိုမို၍ ရူးနှမ်းသူ ဤကမ္ဘာ၌ မရှိတော့ပြီ။

ဟု လူအားလုံးက ဝိုင်းအံ့၍ ဖြစ်တင်ရှုပ်ချကြမည်မဟုတ် တုံလော။

အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်း။

ခိုင်ခံ တောင့်တင်း ဖြောင့်စင်းညီညာသော သစ်ကောင်း သစ်မှန်တို့ကို အသုံးလိုသမျှ ရရှိနိုင်၊ အသုံးပြုနိုင်ပါလျက်နှင့် ခြေနှင်းပြင်းသူ လူခပ်ဝဝတစ်ယောက်၏ တစ်ခါတက်မှ ခံနိုင်

ရည်မရှိသော ကျူရီးကိုမှရွေးပြီး သဘောကျတတ်သူ ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။

ထိုအတူ အသေကောင် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အသားဟင်းလျာ ဖြင့် မိမိ၏ခန္ဓာအိမ်ကို တည်ဆောက်သူလည်း ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ဆိုသင့်လှ၏။ သဘာဝ မြေထွက်သီးနှင့် အသေကောင် တို့၏ အသားတို့၏ ခြားနားမှုမှာ ကျွန်းသား (သို့မဟုတ်) ပျဉ်း ကတိုးနှင့် ကျူရီးလောက်ပင် ကွာလေသည်။

ထို့ပြင် ထိုမြေပေါက် သီးပွင့်ရွက်တို့၏ ရသဝိပါက ဂုဏ်ကိစ္စတို့သည်လည်း အသားနှင့်မယှဉ်သာ မနှိုင်းသာပင် ဖြစ် ကြကုန်၏။

ဥပမာ နွားသားနှင့် ဘူးသီးကိုရောချက်ပြီး ဟင်းချို ချိုကလေး စားမည်။ သောက်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဈေးမှ နွားသား အစိတ်သားနှင့် ဘူးသီးတစ်လုံး ဝယ်လာခဲ့သည် ဆိုကြ ပါစို့။

သို့သော် ဈေးမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်းပင် ချက်ခြင်းလက်ငင်း ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ် တွေ ကိစ္စတွေ အရှိရှိ ပေါ်ပေါက်လာရာ ဟိုသွားရ၊ ဒီလာရ၊ ဟိုဟာလုပ်ရ၊ ဒီဟာကိုင်ရ၊ ပြေးရလွှားရ၊ ကူးရသန်းရနှင့် အလုပ်

တွေများပြီး ဟော်တယ် ထမင်းဆိုင်မှာ နေ့ရောညပါ ဝယ်ယူ စားသောက်ရသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်သွားသည် ထားကြပါစို့။

၂၆ နာရီ ကျော်လွန်သွားပြီးသော နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၉ နာရီအချိန်ရောက်မှ ထိုနွားသားနှင့် ဘူးသီးကို ပြန်လည် သတိရလာသည် ဆိုကြပါစို့။

ထိုအခါ ထိုနွားသားနှင့် ဘူးသီး ရောနှောချက်ပြုတ်၍ စားသောက်နိုင်ပါဦးမည်လော။ ဝေးလှပါသေး၏။

သို့ရာတွင် ဘူးသီးကား များစွာ အခြေအနေ မပျက်လှ သေးချေ။ ဆင်းပျက် ရုပ်ပျက်ဖြစ်ပြီး ပုပ်အက်ခြင်းလည်း မရှိ သေးချေ။

နွားသားနှင့်တွဲပြီး စားပွဲတွင် မထည်ဝါရစေကာ ကစွန်း ရွက် စသည်နှင့်တွဲပြီး ထမင်းပွဲတွင် ချဉ်ရည်ဟင်းအဖြစ်နှင့် အသုံးတော် ခံနိုင်ပေသေး၏။

ယုတ်စွာအဆုံး ရေနွေးနှင့်ဖျော်ပြီး ငပိရည်နှင့်မူ ကောင်း မွန်စွာ တွဲနိုင်လေသေးသည်။

သို့သော် နွားသားမူကား ညိုပုပ်ပွရောင်း၍ အနံ့မကောင်း တော့ပြီဖြစ်ရာ ခွေးစာတွင်ထည့်၍ ကျိုလိုက်ရန်မှလွဲပြီး ၎င်း၏ ထူးကဲသော အသုံးမှာ လွှင့်ပစ်လိုက်ရန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

မြေပေါက် သီးပွင့်ရွက်တို့သည် အချိန်ကာလ အတော် ကြာမြင့်စွာ ထား၍ဖြစ်သော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြကုန်၏။

၎င်းတို့သည် အပူအအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်လည်း ရှိကြကုန်၏။

လေနှင့်မိုးတို့ကား ၎င်းတို့၏ စေတနာဝန်ထမ်း အကျိုးဆောင်များပင် ဖြစ်ကြကုန်၏။ အသေကောင်တို့၏အသားမူကား အပူနှင့် အအေးဒဏ်ကို တာရှည်စွာ မခံနိုင်ချေ။

၎င်းသည် လျင်မြန်စွာ ပုပ်လွယ် သိုးလွယ်၏။ မငြာသော အချိန်အတွင်း၌ ညိုမွှေပွရောင်းလာ၍ မကောင်းသော အနံ့ကို ထွက်စေတတ်၏။ လေနှင့်မိုးတို့ကား ၎င်းနှင့် ဓမ္မာသောက ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤသို့ ဖော်ပြအပ်ပြီးသော သဘာဝကို နစ်နစ်နောနော တွေးတောဆင်ခြင်မိသောသူသည် မိမိ၏ ရုပ်ခန္ဓာအိမ်ကို တည်ဆောက်ရာ၌ ပုပ်လွယ်၊ သိုးလွယ် နံ့စော်လွယ်သည့်အပြင် လေနှင့် မိုးတို့၏ အချိန်အရွယ်ကိုမှ အခံနိုင်သော အမဲသား ငါး အသေကောင်တို့၏အသားကို အသုံးချဝံ့သော သတ္တိရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။

အကယ်တစေ အသုံးပြုဝံ့သေးသည်ဟုဆိုချေသော် ထိုသူသည် ကျွမ်းမြင့် မိမိနေအိမ်ကို ဆောက်လုပ်သူထက် ပိုမို ညံ့ဖျင်းသော ဘဝသို့ရောက်ရှိပေလိမ့်မည်တည်း။

အမဲသား၊ ငါး၊ ဖား၊ ပုဇွန် စသော အသေကောင်တို့၏ အသားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော နည်းအတိုင်း ပုပ်သိုးနံ့စော်လွယ်၍ အပူအအေးဒဏ်ကို တာရှည်စွာ မခံနိုင်သော ရုပ်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြကုန်ရာ ထိုသို့သော ပစ္စည်းမျိုးဖြင့် တည်ဆောက်အပ်သော လူ၏ခန္ဓာအိမ်မှ ရုပ်ကလာပ် အသီးသီးတို့လည်း ထိုနည်းနှင့်နှင်ပင် ဖြစ်ကြကုန်၏။ မူလသဘောကို စွန့်လွှတ်ကြမည် မဟုတ်ကြကုန်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းအသားသည် လူ၏ရုပ်ခန္ဓာ၌ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လေ့ရှိသော အမျိုးမျိုး အပုံပုံ များစွာကုန်သော အနာရောဂါ ဝေဒနာတို့၏အကြောင်းရင်းဖြစ်သော အချက်၌ အငြင်းထွက်ရန်ပင် မလိုတော့ချေ။

ထင်ရှားအောင် ဥပမာဆောင်ရသော် ဝဲနာ၊ ပွေးနာ စွဲကပ်သူသည် အမဲသား ငါးကို ရှောင်ကြဉ်လိုက်ပါလျှင် မကြာမီရက်အတွင်းမှာပင် ယားယံပေါက်ကွဲ ကုတ်ရ၊ ဖြဲရသော ရောဂါဝေဒနာ မှ လွတ်ကင်းနိုင်လေသည်။

အခြားအခြားသော ရောဂါဝေဒနာတို့လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် အသားစားမှုကို ရှောင်ရှားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစွမ်းမထက်နိုင်ကြတော့ဘဲ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသည့်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်မြဲ ဖြစ်ကြလေကုန်သည်။

အနာရောဂါတို့ပတွက် အဆိုးဝါးဆုံး (၁) ရွံရှာဖွယ်

အကောင်းဆုံးဖြစ်သော ကုဋ္ဌနူနာခေါ် အနာကြီးမျိုးပင် အသားစား
ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ဆလမ်ပေး၍ ခပ်သွက်သွက်
ပြေးခဲ့ရဖူးလေသည်။

ကုဋ္ဌရောဂါ အနာကြီးစွဲကပ်သဖြင့် အညှီအနွံ တထောင်း
ထောင်း၊ ယင်ကောင်တွေ တလှောင်းလှောင်းနှင့် မြင်မကောင်း
အောင် ပြည်ပုပ်၊ သွေးပုပ်တွေ တရွဲရွဲဖြစ်နေသောကြောင့် လူထဲ
ရှင်ထဲ ပွဲမတိုးနိုင်သော သောတ္တိသေနမင်းသားသည် ၁၂ နှစ်တာမျှ
တောခိုပြီး အသားလွတ် အာဟာရကို သုံးစားမိဝဲခြင်းဖြင့် ရောင့်
ရဲလိုက်ရာ ထိုသည့် ကုဋ္ဌနူနာမှ ကွင်းလုံးကျွတ် အကုန်ချေခဲ့ဖူး
လေသည်။

ထို့ပြင် သူသည် လူထဲရှင်ထဲ ဝင်နိုင်ရုံမျှမက သမ္ဘူလ
မင်းသမီးနှင့်လက်တွဲ၍ နန်းသိမ်းပွဲ ဆင်နိုင်ခဲ့သော ထုံးကိုနှလုံး
ပြုကြကုန်ရာ၏။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် လူသား၏ ရုပ်ကာယ၌ စွဲကပ်
ကျရောက်တတ်သော အနာရောဂါ အမျိုးမျိုး ကင်းစင်ပပျောက်
ရေး၊ ထို့ပြင် မစွဲကပ် မကျရောက်ရေးတို့အတွက် ဆေးဆရာ
အပေါင်းတို့ ထုထောင်း ချက်စစ်ဖော်စပ်ကြသော ကုဆေးနှင့်
ကာဆေးတို့တွင် အသေကောင်တို့၏အသားကို ဆေးဘက်ဝါးဖက်
အဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုခြင်းမှာ မရှိသလောက် နည်းပါးခဲ့လေသည်။

၎င်းအချက်ကို ထောက်သဖြင့် အသားသည် အနာရောဂါ

ကို ပပျောက်စေနိုင်သော ထို့ပြင် ကာကွယ်နိုင်သော သတ္တိရှိ
သော ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်းကို သိနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် အနာရောဂါ ကျရောက်ဖြစ်ပွားရေး
၌ ပဓာန အကြောင်းတစ်ရပ်အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်နေသော အချက်ကို
လည်း ပိုမို ထင်ရှားစေလေသည်။

* * *

(၄) အချက်

အသားစားမှုသည် လူသတ္တဝါ၏

ဗြဟ္မစိုရ်တရားကို ခေါင်းပါး

ခန်းခြောက်စေတတ်၏

လူသား၏နှလုံးအိုင်တွင် ကြင်နာခြင်း သနားခြင်း
ဟူသော ရေကြည်ရေကောင်းတို့ဖြင့် ပြည့်လျှံ၍ ချစ်ခင်ခြင်း၊
ကိုယ်ချင်းစာခြင်းဟူသော ကြာပန်းကလေးများ ပွင့်လန်း၍နေ
သော်သာ လူသည် တိရစ္ဆာန် အရိုင်းအစိုင်းများနှင့် မတူကွဲပြား
ခြားနားမွန်မြတ်သော အဆင့်အတန်း၌ ခိုင်မြဲစွာ ရပ်တည်နိုင်ခွင့်
ကို ရရှိချေမည်။

သို့ရာတွင် လူသည် အသေကောင်တို့၏ အသားကို

မိမိ၏ အာဟာရအဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်း၏ နှလုံးအိုင်အတွင်းရှိ ရေစင်ရေသန့်တို့သည် တစ်ခါတည်း အသွင်ပြောင်း၍ ထူပြစ်ညှပ်ပြောင်း အပုပ်နဲ့ တထောင်းထောင်း နှင့်မကောင်းသော ရောဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေကုန်၏။

ကျက်သရေဆောင် ကြာပန်းကလေးများသည် အရောင် ညှိုးမှိန် ဂုဏ်သိရကင်းပါ။ ပုပ်ပွသွေ့ခြောက်၊ ပျက်ပျောက်ခြင်းသို့ ရောက်ရမြဲ ဖြစ်ကုန်၏။

ဆိုသင့်စွာ တစ်နေ့ တစ်နေ့လျှင် ကွဲ၊ နွား ဟူသော တိရစ္ဆာန်အကြီးစား အကောင်ရေ လေးသိန်း (၄၀၀၀၀၀) တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဝက် အကောင်ရေပေါင်း ရှစ်သိန်း (၈၀၀၀၀၀) တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကိုးသိန်း (၉၀၀၀၀၀)ကျော်မျှသော သိုး နှင့် ဆိတ်တို့သည်လည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါး ရေတွက်ပိုင်းခြား ဂဏန်းသား၍ မရနိုင်လောက်အောင် မြားမြောင်လှစွာကုန်သော ဘဲ၊ ကြက်၊ ငှက်၊ ငါး စသော သတ္တဝါအငယ်စားတို့သည်လည်း ကောင်း အနည်းနှင့်အများ ဘုရား၊ တရား လက်ကိုင်ထားကြ ကုန်သော ကုဋေ ၂၀၀ ကျော်မျှသော ကမ္ဘာလူသားတို့၏ ထမင်းစားပွဲ မြိုင်စေရန်အတွက် အသက်ကို ပေးကြရကုန်၏။

ကပ္ပ လူထုကြီးတစ်ရပ်လုံး၏ လျှာနတ်မင်းကို ယဇ်ပူ ဇော်ကြကုန်၏။

ထိုမျှ များပြားလှသော သက်ရှိသတ္တဝါတို့၏ ဇီဝိတိန္ဒြေ ကို မည်သူ ချွေသနည်း။

သို့စဉ်တမျှ ရက်စက်လှသော လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက် သူကား အခြားမဟုတ်၊ ပညာရှင် လူသားပင် ဖြစ်၏။

လူသည် အမြော်အမြင် ရှိသည်အားလျော်စွာ သူ၏လုပ် ငန်း၌ အနှောင့်အယှက် နည်းနိုင်သမျှ နည်းပါးစေရန် အိုသေ နာသေ သတ္တဝါတို့၏အသားကို မစားကောင်းဟူသော ဝါဒကိုပင် ထွင်ထားခဲ့တုံသေး၏။

ဤသို့အားဖြင့် နွားသတ်သမား၊ ဝက်ထိုးသမား၊ တံငါ သည် မုဆိုးဟူသော အမင်္ဂလာနာမံတို့ကို ခံယူသူတို့ကား နတ် သိကြား မဟုတ်ကြဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်၊ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်၊ ဓရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၊ အစ္စလာမ် ဘာသာဝင်ဆိုတဲ့ ဧရာမ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးကြီးတွေနှင့် ချီးကျူးအပ်သော လူသားပင် ဖြစ်ကြောင်း ကား ထင်ရှားခဲ့ပြီ။

ဖော်ပြပါ ဘာသာကြီး လေးရပ်တို့တွင် သားသတ်မှုကို တိုက်ရိုက် အားပေးခဲ့သော ဘာသာတစ်ခုတစ်လေမျှ မပါရှိခဲ့ချေ။

ဘာသာတိုင်း၏ ရည်မှန်းချက်တို့တွင် ရက်စက်လှသော သားသတ်မှု ပပျောက်ရေးလည်း အဓိကအနေဖြင့် ပါဝင်လေ သည်။

သို့ရာတွင် စားသူရော သတ်သူပါ ဘာသာမဲ့သူများ မဟုတ်ကြကုန်။

သို့သော် ထူးခြားတဲ့ အချက်ကလေးတစ်ခုကား ရှိသေး၏။ ၎င်းကား အခြားမဟုတ်၊ ထိုသည့် သားသတ်၊ ငါးသတ် သမားတို့ကို မည်သည့် ဘာသာဝင်ကမဆို မိမိတို့၏ ဘာသာဝင် ဖြစ်သည်။

(၀၁) ဘာသာတူ ဘုရားတူ ကိုးကွယ်သူဖြစ်သည်ဟု ရှောရှောရှူရှူ လက်မခံလိုခြင်းပင် ဖြစ်ချေသည်။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် အသားစား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ၎င်းတို့စားရန်အတွက် နွား၊ ဆိတ်၊ ဘဲ၊ ကြက်၊ ငှက် သတ်ဖြတ်ပေးသူတို့ကို ၎င်းတို့နှင့်တန်းတူထား၍ မပေါင်းသင်းနိုင်ကြကုန်။

၎င်းတို့လဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အစစ်တွေပါပဲဟူ၍ ဝန်မခံနိုင်ကြကုန်။

ထိုမျှနှင့်သာ ရပ်လျှင်တော်ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် မရပ်ခဲ့တကား စားသူအတွက် သတ်ပေးရသူတို့ကား ငရဲသို့ပစ်ချ၍ စားသူတို့ကိုမူ နတ်ပြည်သို့ ပို့လေ့ရှိကြကုန်၏။ အခြားဘာသာတို့၌လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ချေသည်။

အသတ်ခံရမည့် တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏ လည်ကိုလှီး၊ ခေါင်းကိုဖြတ်၍ သတ်ရာဖြတ်ရာ ဖြစ်သော ထိုသား

သတ်ရုံသို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှောရှောရှူရှူ လိုက်ကြပါ၏လော။ မည်သည့် သတ္တဝါ မည်သည့်အခါမျှ လိုက်ရိုးမရှိခဲ့ချေ။

မှန်လှ၏။ အသက်ပေး၍ ခေါင်းဖြတ်ခံရမည့် သတ္တဝါသည် ထိုသားသတ်ရုံသို့ ၎င်း၏တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါတစ်ခေါက်မျှ အပျင်းပြေ အလည်အပတ် မရောက်ခဲ့ဖူးချေ။

သို့ပေမယ့်လို့ သူသည် သားသတ်ရုံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလာလျှင်ပင် ရုန်းကန်စပြု၍ လာလေသည်။

သားသတ်ရုံ ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌မူကား မိမိ၏ အသက်ဝိညာဉ်အတွက် အားကြီးမာန်တက် ရုန်းကန်လေတော့သည်။

သားသတ်စင်သို့ ဝင်မိသောအခါ၌မူ ၎င်း၏ အားခွန်ဗလရှိသမျှကို အစွမ်းကုန်ထုတ်၍ အလုပ်လုပ်လေတော့၏။

နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးကို အသုံးပြု၍ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အတင်းအဓမ္မ မရမနေ ရုန်းကန်လေတော့၏။

ခြေလက်ရော ဦးခေါင်းပါ အငြိမ်မနေအားတော့ဘဲ သွေးရူးသွေးတမ်း သဘောအတိုင်း ခုန်ပေါက်ဝှေ့ရမ်းလေတော့၏။

ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းလှသော မည်းနက်ကွဲအက်သည့် အသံများဖြင့် ကရုဏာရှင်တို့၏ အကူအညီကို တောင်းဆိုသည့် အလား မရပ်မနား ဟစ်အော်လေတော့၏။

ဘာသာ ဘုရား တရား လက်ကိုင်ထားသည်ဆိုကြ
သော ကပ္ပလူသား၏ မတရားမှု၊ ကိုယ်ချင်းစာကင်းမဲ့မှုကို လူ
သား နေ့စဉ် ရှိခိုးပူဇော်နေသည့် ဘုရားများသို့ ကြွေးကြော်တိုင်
တန်းလေတော့၏။

ထိုကဲ့သို့သော ညည်းသံ၊ ညှူသံ၊ ကြွေးကြော် ဟစ်အော်
သံဆိုကား တစ်ရံမပြတ် လူသား၏နားသို့ ဝင်လျက်ရှိခဲ့၏။

သို့ရာတွင် လူသားကား အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ
ခဲ့ချေ။

အမှန်မှာ အမဲဟင်းလျာတစ်နပ် ဟာသွားသလောက် ၎င်း
၏စိတ်ကို မထိခိုက်ချေ။

ဤသို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သတ်ဖြတ်လည်လိုခြင်းကို ခံနေရ
ရှာကုန်သော လေးသိန်းသော ဂဠု၊ နွား၊ ရှစ်သိန်းသော ဝက်၊
ကိုးသိန်းသော သိုး ဆိတ်တို့၏ သေခါနီးကာလ ရုန်းကြ ကန်ကြ
ပုံတွေနှင့်တကွ သတ်ဖြတ်ခတ်လှီးခံကြရပုံတွေကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး
၍ ၎င်းသတ္တဝါတို့ ညည်းညူအော်ဟစ်သံတွေကို အသံဖမ်းစက်
နှင့် ဖမ်းယူပြီးလျှင် ကပ္ပလူသား ထမင်းစားချိန်၌ အသံထွက်
ရုပ်ရှင်ပြရသော် ထိုအမဲဟင်းလျာတို့မှ အရသာ ပေါ်ထွက်နိုင်ပါ
ဦးမည်လော။

အကယ်တစေ ထမင်းမြိန်လျက်ပင် ရှိသေးသည်ဟု ဆို

ချေသော် အသားစားသောက်မှုကြောင့် သွေ့ခြောက်ခြင်းသို့
ရောက်ပြီးဖြစ်သော ကပ္ပလူသား၏ မြဟွစိုရိပ်နန်းသည် တဖန်
စိမ်းလန်းစိုပြေလာရန် မျှော်လင့်ခြင်းကင်းသော အခြေသို့ရောက်ပြီး
ဟူ၍သာ မှတ်ယူသင့်လေတော့သတည်း။

သားသတ်လုပ်ငန်း၌ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပါဝင် အသုံး
တော်ခံကြကုန်သော သားကောင်ဝယ်သူ၊ သားသတ်ရုံအတွင်းသို့
သားကောင်ကို ဆွဲသွင်းသူ၊ ၎င်းနောက်မှ သံချွန် လှံချွန်နှင့်ထိုး၍
လိုက်ရသူ၊ ခေါင်းကိုထု၍သတ်သူ၊ သားကောင်ကို ထက်လှစွာ
သော စား၊ ပေါက်ဆိန်တို့ဖြင့် ရက်စက်စွာ ထခုတ်ဖြတ်၍သတ်သူ
သားရေခွာသူ၊ အမဲဖျက်သူ အသားရောင်းသူတို့ကာ လူတစ်မျိုး
ဖြစ်ကြကုန်၏။

အကြောင်းမူကား ၎င်းတို့သည် လူနှင့်လူချင်း တူစေကာ
လူ့အစည်းအရုံးတွင် အောက်ဆုံးအဆင့်၌ တည်နေကြရကုန်၏။

ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာမှစ၍ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ
ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကြီးတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော လူ့အစည်းအရုံး
ဝင် အခြားလူသားတို့သည် ၎င်းတို့သတ်ဖြတ်ရောင်းချသော
အသားကို ရွှင်လန်းစွာ စားသောက်ကြစေကာမူ ၎င်းတို့ကိုမူကား
မိမိတို့နှင့် အဆင့်အတန်း ညီမျှစွာထား၍ မပေါင်းသင်း မဆက်ဆံ
နိုင်ကြလေကုန်။

သူတို့ သတ်ဖြတ်ရောင်းချသော အသားတို့လည်း အလှအယက် ဝယ်ယူစားသောက်သေး၏။

သို့ပါလျက် သူတို့ကိုလည်း အထင်အမြင် သေးဦးမည် ဆိုလျှင် တရားရာရောက်နိုင်ပါဦးမည်လော။

သားသတ်၊ လုပ်ငန်းကို ကြိုးပမ်းကြသူများ သတိထား ဖွယ် အချက်ပင်တည်း။

ဤသို့သော အဖြစ်အပျက်ကို ထောက်ဆခြင်းဖြင့် သားသတ်လုပ်ငန်း၏ ဗြဟ္မစိုရ် ခမ်းခြောက်သော အဓမ္မလုပ်ငန်း ဖြစ်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ရက်စက်မှု မကင်းသဖြင့် အောက်တန်းစား လူစားတို့၏ လုပ်ငန်းဖြစ်ပုံကိုလည်းကောင်း ထင်လင်းစွာ သိမြင်နိုင်လေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုမျှ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်သော အဓမ္မမှုကို ထိုလူများ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် နေ့စဉ် ရက်ဆက် မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်နေကြကုန်သနည်း။

ဘုရားကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မခွာ၊ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလဲ မလစ်ပါ။ ဆရာ့ကိုတော့ နှစ်နှစ်ကာကာ အမြဲတမ်း ချစ်ပါသည်။

ဟု နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ပြီး ကျောင်းကန်ဘုရား သို့လည်းကောင်း၊ ဥပုသ်စရပ်သို့လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှိခိုး

ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ မန္တရခေါ် ဘုရားစံအိမ်တော် (၀၁) ထာဝရရိပ်သာသို့လည်းကောင်း၊ ဗလီဘုရားကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ရေချမ်းနှင့် ဆီမီး အမွှေးတိုင်နှင့် လှူဖွယ်တန်းရုံနှင့် စိတ်ပုတီးနှင့် အမြဲမပြတ် နေ့စဉ်၊ ညစဉ် ဝင်ရောက်ဆည်းကပ်၍ ဘုရား၏နာမတော်ကို အမြဲ ဒလစပ် ရွတ်ဖတ်နေကြကုန်သော ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်၊ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်၊ အစ္စလာမ် ဘာသာဝင် သူတော်စင်တို့၏ လျှာရင်းမြက်စေရန် အတွက် သတ်ဖြတ်နေကြကုန်သည်ဟူသော အဖြေမှတစ်ပါး အခြား ဝိသဇ္ဇနာ မရှိတော့ချေ။

၎င်းကား တိကျမှန်ကန်သော အဖြေဖြစ်၏။ အသားစား လူ့သူတော်စင်များက ကွေ့လည်ချောင်ပတ် ဆင်ခြေမျိုးကို မည်မျှပင် ကြိဖန်လည်ဆယ်၍ ပေးနေကြစေကာမူ သတ်သူ၊ စားသူ ထိုနှစ်လူတို့တွင် စားသူသာ ပဓာနအကြောင်းရင်းဖြစ်သော အချက်ကား လယ်ပြင် ဆင်သွားပင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

စားသူမရှိသော အရပ်၌ သားသတ်ရုံမရှိသော အချက်ကို သတိပြုရာ၏။

ထို့ပြင် စားသူမရှိဘဲနှင့် သတ်သူမှာ အဖက်ဖက်မှ ဆုံးရှုံးနစ်နာရစေကာ စားသူဖို့မှာကား ၎င်း၏သဘောအတိုင်း မဝယ်ယူ မစားသောက်နိုင်ဘဲ နေစေကာ ဘာမျှ နစ်နာဖွယ်ရာ မရှိသော အဖြစ်ကို နှစ်နှစ်နောနော တွေးတောသင့်လေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဘုရားနှင့် တရားနှင့်ဟု ချီးကျူးရသော ကမ္ဘာ လူထုသည် ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရား မှ၊ တရားမှချည်းသာ ဖြစ်ရခြင်းကား အလွန်အမင်း အပြင်းအထန် ရှုပ်ချဖွယ်ကောင်းသော အချက်ပင်ဖြစ်သတည်း။

ဆိုသင့်လှ၏။ အသားအမျိုးမျိုးကို သတ်ဖြတ်ရောင်းချ သူတို့သည် စားသူကိုသာ ပဓာနအားဖြင့် အမှီပြုကြကုန်ရာ အသက်သတ်သမားတို့မှာ ဗြဟ္မစိုရ် ခန်းခြောက်ခဲ့လျှင် အသားစား သူတို့ကော စိုနိုင်ပါဦးမည်လော။

အသားစားသူတို့သည် အဘယ်နည်းနှင့်မျှ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် မဖြစ်ချေ။

စားသူရှိ၍ သတ်ဖြတ်ရောင်းချရသည်ဟူသော အဆို ဆင်ခြေကား မှန်ကန်စေကာ သတ်၍ရောင်းသူရှိသောကြောင့် စားသည်ဟူသော ဆင်ခြေကား အလွန်မှားလေသည်။

အသုံးနှင့်အသွင်း သဘောတရားကို နားလည်သူများ အတွက် ရယ်ဖွယ်သက်သက်သာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုဆိုင်ရာ စီးပွားရေးနယ်၌ အသုံးနှင့် အသွင်းတို့သည် အလွန် အရေးကြီးကြကုန်၏။

အသုံးမရှိဘဲနှင့် သွင်းကုန်တွေကို အများကြီး လုပ်နေသူ ကား သူရူးပင်ဖြစ်ချေမည်။

ဤစနစ်အရ တွက်လျှင်လည်း စားသုံးသူသာ ပဓာနဖြစ် ၍ သတ်ဖြတ်ရောင်းချသူမှာ အပဓာနသာ ဖြစ်ချေမည်။

ဤသို့ဖြစ်ခဲ့သော် စားသုံးသူတွေက သူတော်စင်တွေ ဖြစ်ပြီး သတ်ဖြတ်ရောင်းချသူမူ သူယုတ်မာဖြစ်ရမည်ဟူသော အယူအဆထက် ပိုမိုမှားယွင်းသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မရှိနိုင်တော့ပြီ။

သားလွတ်စား သားသတ်သမား၊ သတ်ရုံသာ သတ် ရောင်း၍ မိမိကိုယ်တိုင် မစားသူသည် အသားစား သူတော်စင် ထက် ပိုမိုမြင့်မြတ်လေသည်။

သားသတ်သမားသည် ဘာသာတိုင်းကပေးသော သက် သတ်ပြစ် ပါ၏ဏာတိပါတ်ကို ကျူးလွန်သည်ကား မှန်၏။

သို့ရာတွင် ထိုကံကား ဖြေဖျောက်ရန် ခက်ခဲ့သော ကံမျိုး မဟုတ်ခဲ့ချေ။ အင်္ဂုလိမာလ၏ ဝတ္ထုကိုသာ သာကေပြုရာ၏။

၎င်းအင်္ဂုလိမာလသည် လူပေါင်း (၉၀၀) ကျော် သတ် ဖြတ်ပြီးခဲ့သော တောပုန်းကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သူသတ်သောအသားကို မစားသောက်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့သောအခါ အလင်းဉာဏ်ကိုရ၍ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

အသားစားသူကား ထိုပါဏာတိပါတ်ကံကိုလည်း ပဓာန ပယောဂ၏ ဝေပုံကျခံယူရသည့်အပြင် မိမိ၏ကိုယ်ခန္ဓာ၌ အသား

စားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အာသဝတို့ကိုပါ လက်ခံရ မည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူတော်ကောင်းအတွက် တစ်သက်လုံး ဘုရားနှင့်အတူ နေရစေကာမူ မျှော်လင့်ချက် အလျင်းမရှိချေ။

အနည်းငယ် ရှင်းကြဦးစို့။ လူသား၏ ကိုယ်ကာယတစ်ခု လုံးကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသော ရုပ်အစိတ်အပိုင်း ဟူသမျှတို့ သည် ၎င်းကိုယ်တိုင် မျိုဝါးစားသောက်လိုက်သော အစာရေလေ တို့မှ ဖြစ်ပွားလာကြသော ရုပ်ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်းကို အားလုံး ပင် သိပြီးဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ထိုမှတစ်ပါး စိတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နာမ်ဟူ၍လည်း ကောင်း ခေါ်ဆိုအပ်သော ဝိညာဏဓာတ်နှင့်တကွသော နာမ် တရားတို့ဆိုသည်မှာလည်း မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ဟဒယဟူသော သက်ဆိုင်ရာ ရုပ်အသီးသီးတို့မှ ထွက်ပေါ်လာကြ သော ဂုဏ်များသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုသည့်မျက်စိ အကြည့် စသော အကြည့်ရုပ်ခြောက်ခု တို့ကို မည်ကဲ့သို့သော ပစ္စည်းမျိုးဖြင့် တည်ဆောက်ထားပါ သနည်းဟု မေးခဲ့လျှင် အသားစား သူတော်စင်သည် အသို့ ဖြေဆိုမည်နည်း။

အမဲ၊ ဘဲ၊ ဝက်၊ ကြက် စသော အသေကောင်တို့၏ အသားဖြင့်သာ တည်ဆောက်နေပါသည်ဟူသော အဖြေမှတစ်ပါး

ရိုးသားသော အသားစား သူတော်စင်အတွက် အခြားအဖြေ မရှိ တော့ပြီ။

ယင်းသို့ ဖြေဆိုခဲ့လျှင် လူသားအစစ်မှ ကျားအဖြစ်သို့ ရောက်ရသော လမ်းစဉ်မှာ ကွေ့လည်ချောင်ပတ် လုပ်စရာ မလို အောင် ထင်ရှားခဲ့ချေပြီ။

လူသား၏ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်၊ ကြင်နာစိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် စသော လူယဉ်ကျေးတို့၌ရှိအပ်သော စိတ်မွန် စိတ်ကောင်းတို့ကား နာမ်တရားများ ဖြစ်ကြကုန်ရာ လူသား၏ ဦးနှောက်၊ ဝါ ဟဒယဝတ္ထု တိုက်ထွက်များဖြစ်ကြကုန်၏။

သို့ရာတွင် ရေနံကြီးမီးခွက်မှ ကြည်လင်တောက်ပသော ဓာတ်မီးရောင် မထွက်နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် အမဲသား၊ ငါး၊ ဖား၊ ပုဇွန်ဟု ဆိုအပ်သော အသေကောင်တို့၏အသား အသွေးတို့ ဖြင့် တည်ဆောက်၍ထားအပ်သော ဟဒယ၊ ကာယ၊ ဇိဝှါ၊ ဃာန၊ သောတ၊ စက္ခုဟူသော ဟဒယရုပ်များမှ ကောင်းသော စိတ်၊ ကောင်းသော နာမ်များ ပေါ်ထွန်းဖြစ်ပွားလာရန် အမှန်ပင် မဖြစ်နိုင်ချေ။

မွန်မြတ်သော နာမ်တရားတို့မည်သည် သန့်ရှင်းသော ပသာဒရုပ်ကိုမှီ၍သာ ဖြစ်ပေါ်မြဲ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုမျှမက အသားကိုချည်း မပြတ်စားသောက် နေခဲ့လျှင်

အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ ထိုထိုပသာဒရပ်တို့သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်
စားသောက်သော အသားရှင် တိရစ္ဆာန်၏ အဇ္ဈတ္တ၊ (ဝါ) အတွင်း
အသွင်ကို ဆောင်ကြပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ သတ္တဝါ၌ လူ၏အသွင်သန္တာန်သာရှိတော့၍
၎င်းကိုယ်ကာယ တစ်ခုလုံးကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသော ရုပ်ဒြပ်
နှင့် ၎င်းမှထွက်သော ဂုဏ်သကတတို့ကား တိရစ္ဆာန်အစစ်ဖြစ်၍
နေကြပေလိမ့်မည်။

ထိုကဲ့သို့သော သူကို လူတိရစ္ဆာန်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြ၍
၎င်းသည် သားသတ်သမားထက်လည်းကောင်း၊ တောတွင်းမှ
ကျားထက်လည်းကောင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် ယုတ်ကမ်း
မိုက်မဲရာ၌ လျော့ပါးလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထိုကဲ့သို့သော လူတိရစ္ဆာန်မျိုးတွေ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်
လုံး ရာဇဝတ်မှု ပပျောက်ရေး၊ ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေး စသော မွန်
မြတ်သော အရေးတို့ကား အတွေးနယ်ကို ကျော်လွန်၍ သက်တမ်း
ရှည်ကြရန် ခက်ခဲကြပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သတ်ဖြတ်မှု၊ ခိုးဝှက်မှု၊ လုယက်တိုက်ခိုက်မှု
စသော ကပ္ပအမ္မမှုများနှင့်တကွ ပြီးသူရန်ဘက်မဟုတ်ဘဲ လူနှင့်
လူချင်း အပျော်တမ်း သတ်ဖြတ်နေခြင်းကို ကာကွယ်အုပ်ဖုံးမိစေ
ရန် ရွေးချယ်၍ သုံးထားစေကာ ကြောက်လန့်ဖွယ်အကောင်းဆုံး၊
အရိုင်းပြဆုံး၊ မတရားဆုံးသော အနက်ကိုဟောသည့် (စစ်)

ဟူသော စာလုံးကိုပင် ပယ်ဖျောက်လိုသူ သည် ရှေးဦးစွာ ကပ္ပ
အသားစားခလေ့ကို စစ်မကြေညာဘဲ တိုက်ခိုက် ဖြိုခွင်းသင့်လေ
သည်။

လွန်ပြီးသော ကပ္ပအတိတ် ရာဇဝင်ကို ပြန်လည်ကြည့်ရှု
ခဲ့လျှင် စစ်သတင်းမှကင်းသော စာမျက်နှာကို တွေ့ရန် အတန်
ခက်ခဲပေမည်။

ထို့ပြင် ကမ္ဘာတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စစ်ဖြစ်လျက်ရှိသည်ဟု
ဆိုလျှင် အလွန်ကြီး မှားမည်မဟုတ်ချေ။

အသားစားမှုကြောင့် ကမ္ဘာသည် တစ်နေ့တခြား ပိုမို
ဆိုးဝါးရိုင်းပြလျက်ရှိခဲ့ရာ တောတွင်းမှ ကျား၊ ခြင်္သေ့တို့ပင်
လူ့ထံ၌ သင်တန်းတက်ရမည့်အခြေသို့ ဆိုက်၍နေခဲ့လေပြီ။

အသားစားသူ လူအချင်းချင်း လည်ပင်းကို ဖြတ်နေ
ကြစေကာ သားလွတ်စား လူမျိုးတို့မှာ စစ်မရှိသလောက် ဖြစ်
ချေသည်။

အကယ်၍ သားလွတ်စား လူမျိုးတို့လည်း စစ်ဖြစ်ကြ
သေးသည် ထားပါဦး။

၎င်းတို့သည် စစ်ပွဲ၌ (ဝါ) လူအချင်းချင်း အပျင်းပြေ
သတ်ရာ၌ အသားစား လူမျိုးတို့ကဲ့သို့ ရက်စက်ရိုင်းပြမှုတို့ကို
ကျူးလွန်ခြင်း မရှိကြကုန်။

သားလွတ်စား တိရစ္ဆာန်တို့၏ ရန်ပြဲနှင့် အသားစား တိရစ္ဆာန်တို့၏ သတ်ဖြတ်ပွဲကို ဥပမာဆောင်၍ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှု ကြကုန်ရာ၏။

ထို့ကြောင့် ဘာသာရေး တရားဓမ္မတွေ ဘယ်လောက်ပင် ဟောဟော၊ ကမ္ဘာမြေပြင် ရေပြင်ဆုံးအောင် သာသနာပြု ဆရာ တွေ မှီလိုပေါက်အောင်ပင် လွတ်လွတ်၊ ကပ္ပငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ကုလသမဂ္ဂလို အသင်းမျိုးတွေ တစ်ခုမကလို့ အခုတစ်ရာ၊ တစ် ထောင်ပင် ပေါ်ပေါ်၊ ဆိုရှယ်လစ် ကွန်မြူနစ်ဆိုသလို ဝါဒတွေကို လဲ ကပ္ပ နားမဆန်အောင်ပင် ဖြန့်ဖြန့်၊ ကမ္ဘာကြီးသည် ရှေ့သို့ မတိုးတက်ဘဲ ခနရှင် နယ်ချဲ့စနစ်တို့၏ လက်အောက်မှာပဲ နေနေ၊ အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး ကပ္ပ အသားစား ဓလေ့သည် မပပျောက်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလတိုင်အောင် ထိုထို ကမ္ဘာအေးဆရာတို့၏ ကြိုးပမ်းချက်မှာ ရည်မှန်းသော ပန်းတိုင် သို့ရောက်ရန် မလွယ်ကူလှချေ။

ကပ္ပလူထုသည် အသားစားခြင်းဟူသော အနုမြူဗုံးကို အမြဲတမ်း အသုံးပြုနေခြင်းဖြင့် ဗြဟ္မစိုရ်ရ တရားမှန်သမျှကို ဖြိုးခွင်း ဖျက်ဆီးနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၅) အချက်

(က) ကမ္ဘာ၌ အသားစား

ပပျောက်သွားလျှင်သွားခြင်း လောကသည် ချက်ချင်း အသွင်ပြောင်း၍ လောကနိဗ္ဗာန် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်

ကပ္ပလူထုသည် ယနေ့ အသားစား ဓလေ့ဆိုးကို စွန့် လိုက်၏။ ထိုနေ့ပင် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော ရက်စက်ရိုင်းပြမှု များနှင့်တကွ အဓမ္မအမှုများ အားလုံး ပျောက်ကွယ်၍သွားလိမ့် မည်။

ထိုနေ့ပင် သိန်းသန်းကုဋေ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားသော သတ္တဝါတို့ဖိဝိန်ကို နေ့စဉ် ချွေနေကြသော နွား သတ်သမား၊ ဝက်ထိုးသမား၊ မုဆိုး၊ တံငါ စသော လူကြမ်းတို့ သည် ၎င်းတို့၏ လုပ်ငန်းကို အလိုအလျောက် ဘယ်တရားဟော ဆရာမှ တရားမဟောဘဲနှင့် သပိတ်မှောက်ပြီးအခြေသို့ ရောက် ပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့ပင် ထိုမျှ များပြားလှသော လူတို့သည် သို့စဉ်တမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အလုပ်ကို စွန့်လိုက်သောကြောင့် ကပ္ပ သုခဓာတ်လည်း အဆမတန် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး အစိမ်းရောင်လွမ်းပြီး အေးချမ်းငြိမ်သက်သော လောကနိဗ္ဗာန်အသွင်ကို မုချဆောင်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့အသွင်သစ်ကို ဆောင်သောနေ့မှစ၍ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း၊ သနားရိုင်းပင်းခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာခြင်း စသော လူ့သင်္ဂဟနှင့် လူ့မင်္ဂလာတရားတို့သည် တဖွားဖွား တသက်သက် တိုးတက်ဖြစ်ပွားလာကြကုန်သောကြောင့် ဤလူ့ရွာလောကသည် ပျော်စရာ (၀၁) နေချင်စရာကောင်းသော ဌာနမွန် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ယုတ်မာသော (၀၂) ရိုင်းစိုင်း မိုက်မဲသော စိတ်တို့သည် ညံ့ဖျင်းကြမ်းတမ်းသော မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ကာယ ဟဒယ ဟူ၍ ရုပ်ပစ္စည်းတို့မှ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဂုဏ်သတ္တိများဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သိခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လျှင် အမဲသား၊ ငါး၊ စမဲဟင်လျာများ မပါသဖြင့် မွန်မြတ်သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော အာဟာရဓရုပ်ကို အခြေတည်အမှီပြု၍ ဖြစ်ပွားလာကြကုန်ပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်ကြီးထွားလာကြသော ခြောက်ခုသော ပသာဒ ရုပ်ကြည်တို့၏ အစုအပေါင်းဖြစ်သော လူသား၏ ရုပ်ဓာတ်များသည် မွန်မြတ်သန့်ရှင်း၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော စိတ်၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်တရားတို့

ကိုသာ မွေးထုတ်ပေးလိမ့်မည်။ ဤအချက်၌ အငြင်းထွက်စရာ မလိုချေ။

ထိုသို့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော စိတ်ဓာတ်ရှိသူ လူတို့၏ စံပျော်ရာ ဤကမ္ဘာကား နတ်ဘုရားတို့၏ ငြူစုစရာ (၀၁) မနာလိုစရာ ဌာနမွန် ဒေသထူး မုချကေန် ဖြစ်လာပေလိမ့်သတည်း။

* * *

(ခ) ထိုသည့် အသားစားလေ့ဆိုး ကွယ်ပသောနေ့၌ လောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာန်လည်း တည်ဆောက်ပြီးဖြစ်လတ္တံ့။

လောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာန်ကို တည်ဆောက်ရန် အလိုရှိသူသည် ရှေးဦးစွာ ၎င်း၏သဘောမှန်ကို သိရှိနားလည်ရန် လိုလေသည်။

၎င်းကား သန်းပေါင်းငါးရာကျော်မျှသော ဗုဒ္ဓဘာသာ လူထုကြီးတစ်ရပ်လုံး၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်ရကား မျက်တွေ့၊ လက်တွေ့၊ စိတ်တွေ့ သုံးရပ်လုံး၏ထောက်ခံချက်ကို ရသလော၊ မရသလောဟု စောကြောရန် လိုအပ်သဖြင့် တိကျစွာ နားလည်ရန် ပိုမို အရေးကြီးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းလောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာန်သည် စိတ်သဘာဝ

သက်သက်လော၊ (သို့မဟုတ်) မျက်တွေ့၊ လက်တွေ့ သဘာဝ
လောဟု စစ်ဆေးသင့်လေသည်။

ဗုဒ္ဓကား ကပ္ပရာဇဝင်၌ တစ်ဦးတည်းသော လက်တွေ့
မျက်တွေ့ကို အမွန်းတင်၍ စိတ်တွေ့သဘာဝကို ရှုပ်ချခဲ့သော
ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်ခဲ့၏။

သူတစ်ဦးသာလျှင် ယထာဝါဒီ၊ တထာကာရီ ဘွဲ့ထူးနှင့်
ကိုက်ညီဆီလျော်အောင် ဟောပြောခဲ့သူ၊ ကျင့်သုံးခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်း၏ လောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာန်လည်း အများ
လူထု ထင်မြင်ယုံကြည်သည့်အတိုင်း စိတ်တွေ့ သဘာဝသက်
သက် မဟုတ်ချေ။

အမှန်မှာ မျက်တွေ့ လက်တွေ့ ဂုဏ်ရည်ပြည့်သော
သဘာဝအစစ် ဖြစ်ချေသည်။

သို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဗုဒ္ဓ၏အလိုတော်ကျ လောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာန်
ကား အဘယ်နည်း?

ယော တဿာယေဝ တဏှာယ အသေသဝိရာဂ နိရောဓော။
(ဓမ္မစကြာပါဠိ)

တဏှာ ဥပါဒန်ဟူသော အကပ်အစေး၊ ချေးညှော်ကောင်
၏ လုံးဝဥသည့် အကုန်ပပျောက် လက်စတုံး ခန်းခြောက်ခြင်း
သဘောတရားသည် နိဗ္ဗာန်မည်၏ဟုဆိုလိုသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ဟောကြားချက်ကို လေးနက်စွာ ဆင်ခြင်လျှင်
နိဗ္ဗာန်ဆိုသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ပထမဖြစ်သော ဒုက္ခသစ္စာ၏
ပဋိလောမသဘာဝပင် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

သံခိတ္တေန ပဉ္စပါဒါ နက္ခန္ဓာပိ ဒုက္ခာ။

လိုရင်းမှာ တဏှာဥပါဒန် မကင်းသော ခန္ဓာငါးပါးတို့
လည်း ဆင်းရဲပင် ဖြစ်ကုန်၏။

ဟူသော ဗုဒ္ဓ၏ ဒုက္ခသစ္စာကို ပဋိလောမ လှန်လိုက်
သော် ထိုနိဗ္ဗာန်ဟူသော သဘာဝသည် ထင်ရှားပေါ်လွင်၍လော
လေသည်။

ဤသစ္စာနှစ်ချက်၏ တိကျသော အနက်မှာ ခန္ဓာငါးပါး
သည်ပင် တဏှာ၊ ဥပါဒါန်နှင့်တွဲသောအခါ ဆင်းရဲမှန် ဒုက္ခစစ်
ဖြစ်၍ ၎င်းနှင့် ပြတ်စဲကင်းကွာသောအခါ သုခစစ် ချမ်းသာမှန်
ဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်သတည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ဤပါဠိတော်အရ ဆင်းရဲအစစ်နှင့် ချမ်းသာမှန်
ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြား၍ ထင်ရှားသိမြင် ခံစားလိုသူသည် မျက်တွေ့
လက်တွေ့ဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးကို အခြေခံ ပြုလုပ်သင့်၏။

သို့မှသာလျှင် တိကျမှန်ကန်သော ဒုက္ခနှင့်သုခကို တွေ့
ရှိသိမြင်နိုင်ပေမည်။

ထိုခန္ဓာငါးရပ်တို့တွင်လည်း ဗုဒ္ဓ၏အလိုအားဖြင့် ရူပ

ကုန္ဒာ (ဝါ) ရုပ်အစုသာလျှင် ပဓာန အခြေခံဖြစ်ချေသည်။

ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ ဟူသော နာမက္ခန္ဓာ လေးပါးတို့ကား ထိုရူပက္ခန္ဓာ၏အဖြစ် ဂုဏ်တို့သာ ဖြစ်ကြကုန်ရာ ရူပက္ခန္ဓာကိုသာလျှင် သေချာစွာ ပိုင်းခြားဝေဖန်ရန် လိုလေသည်။

ဤသို့ ဝေဖန်ခဲ့သော်-

- ၁။ မျက်စေ့ရုပ်ကြည်၊
- ၂။ နားရုပ်ကြည်၊
- ၃။ နှာရုပ်ကြည်၊
- ၄။ လျှာရုပ်ကြည်၊
- ၅။ ကာယရုပ်ကြည်၊
- ၆။ ဟဒယရုပ်ကြည်၊

ဟူ၍ ကိစ္စအားလျော်စွာ ခြောက်မျိုး ရန်ခိုင်လေသည်။

၎င်းတို့သည် အသီးအသီး အသက-အသက မိမိတို့ဆိုင်ရာကိစ္စကို နာရီစက်ကဲ့သို့ မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်၍ နေကြကုန်၏။

၎င်းတို့သည် မိမိတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာ အာရုံနှင့် တိုက်ဆိုင်မိသောအခါ အထက်ဖော်ပြပါ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊

ဝိညာဏ ဟူသောအဖြစ် ဂုဏ်နာမ် တရားများကို ပေါက်ဖွားလာစေကြကုန်၏။

သို့ဖြစ်ခဲ့သော် အကြည်ရုပ် (၆) ခုတို့မှာ အကပ်အစေး၊ ချေးညော် ကော် ဟူသော ဥပါဒါန်ကင်းစင်ရန် အရေးကြီးလေသည်။

အကြောင်းမူကား ဥပါဒါန်ကင်းသော ရုပ်ကြည်တို့မှသာလျှင် ဥပါဒါန်မရှိသောအဖြစ် ဂုဏ်များ ပေါက်ဖွားလာနိုင်သောကြောင့်တည်း။

ယခုသော် ထိုသည် ပဓာနရုပ်ကြည် ခြောက်ခုကို မည်သူသည် အဘယ်မည်သော ပစ္စည်းဖြင့် တည်ဆောက်သနည်း-

ဟူသော ပြဿနာကို စဉ်းစားဝေဖန်ရန် အခွင့်ဆိုက်ပြီ။

လူသည် ၎င်း၏ဘဝကို ကလလရေကြည်ဖြင့် စ၏။

၎င်းကလလသည်လည်း သေးငယ်လှသော ရုပ်ဖြစ်၏။

ထိုရုပ်ကား အမိအဖ နှစ်ပါးတို့၏ သုက်သွေးမှ ပေါက်ဖွားလာသော ပစ္စည်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် ရုပ်ကလာပ်သုံးစီး ပါဝင်သော ထိုကလလသည် အကြင်အာဟာရကို မိခင်သည် မှီဝဲ၏။ ထိုအစာဖြင့် (ဝါ) ထိုအစာမှ ထုတ်နုတ်ယူအပ်သော ရသဩဇာဓာတ်ဖြင့်သာ ပဋိသန္ဓေနေသော သတ္တဝါသည် မျှတကြီးထွားလာရ၏-

ဟူသော သံယုဂ် ပါဠိတော်အရ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ကြီးပွားလာခဲ့ရ၏။

အမိဝမ်းတိုက် အပြင်သို့ရောက်သောအခါမှစ၍ ၎င်းလူသည် အာဟာရအမျိုးမျိုးကို အချိန်အခါအားလျော်စွာ စားသုံးခြင်းဖြင့် မိမိ၏ရုပ်ကာယကို တည်ဆောက်လာခဲ့၏။

လူ၏ရုပ်ကာယ ဟူသည်မှာလည်း အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော အကြည်ရုပ်ခြောက်ခုတို့၏ အစုအပေါင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ထိုအကြည်ရုပ်ခြောက်ခုတို့သည် ကမ္မဇရုပ်များဖြစ်ကြကုန်သည်-

ဟု ဆိုရစေကာ ကမ္မသတ္တိမှာ ပန္နက်ရိုက်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

တည်ဆောက်ရေးကား အာဟာရ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ကြောင်း ငြင်းစရာမလိုချေ။

ဤဖော်ပြခဲ့သော လူဖြစ်စဉ်အကျဉ်းကိုကြည့်ရှုလျှင် လူသည် အာဟာရဟူသော ဗဟိဒ္ဓရုပ် ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ပသာဒရုပ်ကြည် ခြောက်ခုကို အမြဲတစေ ဆောက်လုပ်နေသည်ဟူသော အဖြေမှန်ကို တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် အသေကောင်တို့၏ အသားဟင်း အမျိုးမျိုးကို မှီဝဲစားသုံးသူသည် မိမိ၏ ပသာဒရုပ်ကြည် ခြောက်ခုကို

ပုပ်လွယ်၊ သိုးလွယ်၍ နေ့နှင့်မိုးတို့၏ အရွယ်ကိုမှ မခံနိုင်သော (၀) အညစ်အကြေး၊ ချေးညှော်မကင်းသော ထိုအသားတို့ဖြင့် တည်ဆောက်နေကြောင်းကား လယ်ပြင် ဆင်းသွား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ထိုထိုအသား အာဟာရမျိုးစုံတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားအပ်သော ထိုထိုပသာဒရုပ်တို့သည် အညစ်အကြေးမကင်းသော ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏဟူသော အဖြစ်ဂုဏ်နာမ ဓမ္မများကိုသာ ပေါ်ထွက်စေနိုင်မည့် အမှန်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် အသားတို့ဖြင့် မွမ်းမံဆောက်လုပ်ထားသော ကာယကိုယ်တစ်ခုလုံးသည်လည်း ရောဂါဝေဒနာ အမျိုးမျိုးတို့၏ စားကျက်ကောင်းပင် ဖြစ်နေရပေလိမ့်မည်။

ထိုမျှမက အသေကောင်တို့၏အသားဖြင့် တည်ဆောက်ထားအပ်သဖြင့် အညစ်အကြေးမကင်းသော မျက်စိ၊ နား၊ နှာစသည်တို့ဖြင့် အမှန်တရားကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်နားလည်ရန် အရေးတို့ကား အတွေးနယ်၌ပင် ဖြစ်နိုင်သော အရာများ မဟုတ်ကြကုန်။

မှိုင်းစွဲနေသော မီးအိမ်မှ အလင်းရောင် မထွက်နိုင်သကဲ့သို့တည်း။

ထို့ကြောင့် အသားစားသူ လူသတ္တဝါ၏ခန္ဓာသည် ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတို့၏ စားကျက်ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲတုံး ဒုက္ခခဲကြီး ဖြစ်၏။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်းရဲစစ်၊ ဒုက္ခမှန်ကို ကေနိဒိဋ္ဌ သိမြင်ကြရပြီး ထိုဒုက္ခစစ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်လျှင် သုခစစ် ချမ်းသာမှန်မှာ တားမရ ဆီးမနိုင်ဘဲ ပေါ်ထွက်လာမည် ကား မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

၎င်းလမ်းစဉ်ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ရူပက္ခန္ဓာကို ယူရစ်ခံ အက်ဆစ်ခေါ် အဆိပ်ဓာတ်မှ ကင်းစင်သဖြင့် မည်သည့် အနာ ရောဂါကိုမျှ မဖြစ်စေတတ်သော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အချိန် နာရီ တာရှည်လေးမြင့်စွာ ခံနိုင်ရည်ရှိသော ကမ္ဘာမြေသီး၊ မြေ ရွက်၊ မြေဆီ၊ မြေဥတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ရာ၏။

အမဲသား၊ ငါးတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ပြီးဖြစ်သော ရုပ် ကလာပ်များကို ဖြိုဖျက်၍ နိုင်နံ့သန့်စင်သော ရုပ်ပစ္စည်းများဖြင့် အစားသွင်းရာ၏။

မြေအုတ်များကိုဖျက်ချ၍ ကျောက်အုတ်များကို အစား သွင်းသကဲ့သို့တည်း။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရူပက္ခန္ဓာသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ် ၍ ရောဂါဝေဒနာ အမျိုးမျိုးတို့ပမူ ကင်းစင်သည့်အပြင် ထွန်းပ ကြည်လင်သော ၎င်း၏အဖြစ်ဂုဏ်တည်းဟူသော အရူပက္ခန္ဓာများ ကိုပါ ဆောင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုကဲ့သို့ အခြေအနေရှိသော ရူပက္ခန္ဓာနှင့် အရူပက္ခန္ဓာ များကို သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန် လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်

လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗိုလ်ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး၊ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးအားဖြင့် စုစုပေါင်း ၃၇ ပါးသော အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် ထုံအပ်၊ မွန်းအပ်သောအခါ နိဗ္ဗာန်ဟူသော အနှစ်ဂုဏ် ပေါ်ထွက် လာပေလိမ့်မည်။

သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အမဲဟင်းလျာသည် ဆား၊ ရေ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် စသော ဟင်းခတ်စရာ မြောက်များလှစွာသော မဆလာတို့ဖြင့် နူးနူးနပ်နပ် ချက်အပ်၊ နှပ်အပ်သော်သာ ထူးမြတ် သော အနှစ် အရသာကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သကဲ့သို့တည်း။

ထို့ကြောင့် လူသားသည် အသားစားမှုကို လုံးဝ ရှောင် ကြဉ်ရမည်။

ရှောင်ကြဉ်ပြီးနောက် မိမိ၏ အပြစ်အနာအဆာ ကင်း သော အခြေခံ ရူပက္ခန္ဓာနှင့် ၎င်းမှ ထွက်ပေါ်မြဲဖြစ်သော ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏဟူသော နာမက္ခန္ဓာလေးပါးတို့ကို နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အနှစ်ဂုဏ် ဖြစ်ပေါ်ရေး၌ ပဓာန အကူအညီ ဖြစ်ကြကုန်သော ဟင်းမွှေးခတ်စရာ (၃၇) ပါးသော မဆလာ တို့ဖြင့် အစဉ်အပြတ် မွန်းထုံ၍ ထားရမည်။

ထိုအခါ အနှစ်ဂုဏ်ဖြစ်သော လောကုတ္တရာနိဗ္ဗာန်လည်း ခန့်ငြားထည်ဝါသော ကျက်သရေမင်္ဂလာတို့နှင့်တကွ တည် ဆောက်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်သတည်း။